

สำนักงานบริหารเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง
ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนณัฐเวศม์

สุพัต ตันมันทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ชั้น เดือน ปี..... 4 MAR 2554..... ปีการศึกษา 2554
เลขทะเบียน..... 244875.....
เลขเรียกหนังสือ ๑๗ 3๗๒,๖๒๑ ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๙๘๒๖๗
๒๕๕๔

**THE DEVELOPMENT OF ENGLISH PRONUNCIATION IN STRESS
AND INTONATION PATTERN BASED ON LINGUISTIC
APPROACH FOR PRATHOMSUKSA 5 NATTAWADE SCHOOL**

SUPPAT TANMANHONG

**A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for Master of Education in Teaching English
Academic Year 2011**

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง

การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง
ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนฉะเชิงเทรา

ชื่อผู้วิจัย

สุพัต ตันมันทอง

สาขาวิชา

การสอนภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ดร.นิสัย แก้วแสนไชย

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

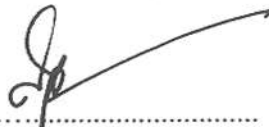
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด
รองศาสตราจารย์ ดร.พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้นำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

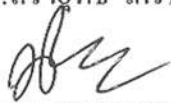

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรายุทธ์ เศรษฐขจร)

..... กรรมการ
(ดร.นิสัย แก้วแสนไชย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์ธานีรินทร์ คงอินทร์)

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และ ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนณัฐเวศม์
ชื่อผู้วิจัย	สุพัต ตันมันทอง
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ดร.นิสัย แก้วแสนไชย
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด รองศาสตราจารย์ ดร.พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา
ปีการศึกษา	2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และ
ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลัง
การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลัก
ภาษาศาสตร์โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวซึ่งเป็นการทดลองที่มีการสังเกตผลก่อนการ
ทดลองหนึ่งครั้งหลังการทดลองหนึ่งครั้ง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนณัฐเวศม์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1
จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 2)
แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่
ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าสถิติ t-test dependent

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดการเรียนการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนอง
เสียงภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์แล้ว นักเรียนมีทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title The Development of English Pronunciation in Stress
 and Intonation Pattern Based on Linguistic Approach for
 Prathomsuksa 5 Nattawade School

Author Suppat Tanmanthong

Program Teaching English

Major Advisor Dr.Nisai Kaewsaenchai

Co-Advisors Assistant Professor Dr.Areewan Iamsa-ard
 Associate Professor Dr.Panornuang Sudasha Na Ayudhya

Academic Year 2011

ABSTRACT -

The purpose of this research was to compare English pronunciation skill emphasizing stress and intonation pattern based on linguistic approach of Prathomsuksa 5 students before and after the experiment. The sample included 36 Prathomsuksa 5 students of Nattawade School under Samutprakarn Educational Service Area Office 1 with One Group Pretest-Posttest Design. The research instruments included lesson plans and assessment form of English pronunciation skill. Data was statistically analyzed in percentage, arithmetic mean, standard deviation, and t-test dependent.

The findings revealed that the experiment of Prathomsuksa 5 student's English pronunciation skill emphasizing stress and intonation pattern increased significantly at the .05 level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.นิสสัย แก้วแสนไชย ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เขี่ยมสะอาด ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา ที่ปรึกษาร่วม และอาจารย์ธานินทร์ คงอินทร์ กรรมการและเลขานุการ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำดูแลเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาข้อคิดและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีและมีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนณัฐเวศม์ นางสาวสมร ใจยิ้ม ที่ได้อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทดลองในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้องทุกคน ขอขอบคุณและขอใจเพื่อนๆ สามี และบุตรสาว ที่ให้การช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องสักการะบูชา พระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านในทุกระดับการศึกษาของผู้วิจัย ที่ได้มีส่วนสำคัญในการวางรากฐานชีวิตและได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

สุพัต ตันมันทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนนัฐเวศม์ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	
วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
พุทธศักราช 2551.....	9
เอกสารเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง.....	17
เอกสารเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์เพื่อการเรียนการสอน.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากร.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	54
สรุปผลการวิจัย.....	54
อภิปรายผล.....	55
ข้อเสนอแนะ.....	57
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญ.....	65
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	67
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	72
ภาคผนวก ง ตัวอย่างเครื่องมือสำหรับการวิจัย.....	75
ภาคผนวก จ สำเนาประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษ.....	95
ประวัติผู้วิจัย.....	97

สารบัญญัตราง

ตารางที่		หน้า
1	การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลาง/ ท้องถิ่น/กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.....	11
2	การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ใน ภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	52
3	การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ ตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	53
4	การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนอง เสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ก่อนการทดลองและหลัง การทดลอง.....	53
5	ผลการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความถูกต้องของ แบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ.....	73
6	ผลคะแนนผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ในภาษาอังกฤษ ตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	76

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการทำวิจัย.....	8
2	ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้.....	47
3	ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการลงเสียง นักเบสบนพยางค์และทำนองเสียง.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้าความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม มีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อ พบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ แก่กัน ในด้านเศรษฐกิจ ภาษามีความจำเป็นยิ่งขึ้น ในการเจรจาต่อรองด้านการค้าและการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นการรู้ภาษาต่างประเทศ จะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่นเพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก (กรมวิชาการ 2545 : 1)

การเรียนภาษาต่างประเทศ ในสังคมโลกปัจจุบันมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กรมวิชาการ 2551 : 1)

ระบบการศึกษาของประเทศไทยนั้นเราจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในทุกระดับชั้นโดยเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษามายาวนาน แต่ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมากจนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้เมื่อจบ

การศึกษาจนทำให้เกิดการสูญเปล่าทั้งในเรื่องของเวลาและงบประมาณทางการศึกษามาโดยตลอด (สุมิตรรา 2540 : 14-15) ซึ่งจากการศึกษาวิจัยในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาพบว่า ผู้เรียนต่างก็มีปัญหาในส่วนของ การฟังและการพูด ซึ่งการฟังและการพูดนี้ต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ “การออกเสียง” โดยตรง และการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ภาษาไทยที่ทำให้ นักเรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีใน ภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษในแทบทุกกรณี (ปรารมภรัตน์ 2537 : 89) “การออกเสียงหนักเบา” ถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดอีกส่วนหนึ่งในกระบวนการออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากการออกเสียงพยัญชนะ สระ หรือการใช้ทำนองเสียงที่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะการเน้นหนักบน พยางค์ในคำให้ถูกต้องนั้นจะนำมาซึ่งความหมายที่ถูกต้องของคำ ซึ่งในทางตรงกันข้ามหากมีการ ออกเสียงพยางค์หนักเบาที่ผิดในคำ ก็ย่อมทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่สามารถทำให้ผู้ฟัง เข้าใจในสิ่งที่เราต้องการสื่อความได้ เช่นการเน้นเสียงหนักของคำว่า “perfect” จากพยางค์แรกไปสู่ พยางค์ที่สองก็จะทำให้หน้าที่ของคำซึ่งเป็นคำนามกลายเป็นคำกริยาทันที หรือการเน้นเสียงหนักที่ ผิดพลาดจากพยางค์แรกไปเป็นพยางค์สุดท้ายของคำว่า “permanent” ก็จะทำให้กลายเป็นคำที่ไม่ สามารถสื่อความหมายไป ซึ่งการออกเสียงที่ผิดพลาดย่อมแสดงให้เห็นถึงการแทรกแซงของภาษาแม่ ของผู้เรียนดังที่ ทาโรน (Tarone, 1987 : 80-83) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการสร้างระบบ เสียงในการเรียนภาษาที่สองซึ่งอยู่ในสัทวิทยาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Phonology) และ ปรากฏการณ์ในเรื่องของการหยุดชะงัก (fossilization) ในการเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาที่สอง ผล จากการศึกษาพบว่า ลักษณะการสร้างระบบเสียงระหว่างการเรียนภาษาที่สองในขณะที่อยู่ในระยะ ภาษาในระหว่างนี้มีลักษณะเฉพาะซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักคือเรื่องความแตกต่างกันของระบบเสียง ในภาษาแม่ของผู้เรียนกับระบบเสียงของภาษาที่สอง โดยความแตกต่างนี้ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สอง เกิดความลำบากต่อการทำความเข้าใจระบบเสียงในภาษาที่สองนั้น และทำการทดแทนลักษณะ เสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ของตนโดยใช้ระบบเสียงในภาษาแม่ที่คุ้นเคย ซึ่งถ้าจะกล่าวไปแล้วก็คือ ระบบเสียงของภาษาแม่ของผู้เรียนมีอิทธิพลโดยตรงต่อการแทรกแซงการเรียนรู้อาษาที่สอง จึงส่งผล ให้ผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนและไม่สามารถออกเสียงภาษาที่สองได้ถูกต้องนั่นเอง

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะสอนคำศัพท์ (vocabulary) ไวยากรณ์ (grammar) และ ฝึกผู้เรียนเรื่องการสนทนา ให้ทำกิจกรรมฝึกต่างๆ เพื่อให้มีความสามารถในการฟังและอ่านได้ แต่จะ สอนเรื่องการออกเสียงอย่างจริงจังน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรู้สึกอึดอัดที่จะสอนเรื่องการออกเสียง หรืออาจรู้สึกว่าการสอนออกเสียงเป็นการสร้างปัญหาระหว่างการเรียนการสอน จึงมักปล่อยให้ นักเรียนฝึกออกเสียงกันเอง ในขณะที่เรียนเรื่องอื่นๆ แต่แท้จริงแล้วการเน้นสอนออกเสียงไม่เพียงแต่

ทำให้ผู้เรียนตระหนักในเรื่องความแตกต่างของเสียง ลักษณะของเสียง และความหมายของเสียง เท่านั้น แต่ยังสามารพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมาก การให้ความสนใจในเรื่องเสียงที่เปล่งออกมาจากส่วนต่างๆ ภายในปาก ทำให้ผู้เรียนรู้ว่าควรลงเสียงหนักเบาในตำแหน่งใดของคำ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาพูด (spoken - English) และพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาได้ (เสวก วงษ์เจริญผล 2551 อ้างจาก สำนักงานการศึกษาระดับพื้นฐาน 2548 ข : 14)

การสอนออกเสียงมักพบปัญหาที่ครูผู้สอนต้องแก้ไข 3 เรื่อง (เสวก วงษ์เจริญผล 2551 อ้างจาก สำนักงานการศึกษาระดับพื้นฐาน 2548 ข : 15-16)

1. สิ่งที่ยูเรียนได้ยิน เพราะผู้เรียนบางคนไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียง ซึ่งอาจเป็นเพราะเสียงนั้นไม่มีในภาษาเดิมของเขา ทำให้ฟังเสียงที่แตกต่างเป็นเสียงเดียวกัน ผู้สอนต้องพยายามให้เขารับรู้ความแตกต่างของเสียง ซึ่งอาจทำโดยการแสดงแผนภาพ แผนภูมิ การสาธิตและการอธิบาย เพื่อฝึกหูของผู้ฟังทีละน้อย จนกระทั่งเขาสามารถแยกเสียงที่แตกต่างกันได้

2. การออกเสียงสูง-ต่ำ ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนรู้จักการจำแนกอารมณ์ (moods) และความตั้งใจ (intention) โดยใช้แถบเสียง (tape) หรือพูดให้ฟัง เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตว่าคนพูดภาษาอังกฤษกันอย่างไรในอารมณ์ ความรู้สึก และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

3. สัทอักษร (The Phonetic Alphabet) ผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนมากมีปัญหาในการออกเสียงตัวสะกด จึงจำเป็นต้องรู้จักหน่วยเสียงที่แตกต่างกัน

การสอนออกเสียงอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น

Whole Lessons คือ การที่ครูสอนเน้นเรื่อง stress และ intonation ขณะดำเนินกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนฝึกจำรูปแบบการออกเสียงสูง-ต่ำ ออกเสียงวลีที่จำเป็น แล้วพัฒนาต่อไปจนสามารถแสดงละครสั้นๆ ได้

Discrete Slots คือ การแทรกกิจกรรมการออกเสียงสั้นๆ ไม่ต่อเนื่องกันลงในบทเรียน ทั้งในรูปแบบฝึกเสียงเดี่ยว และฝึกเสียงคู่ที่แตกต่างกัน ในช่วงสั้นๆ ขณะสอนภาษาอังกฤษ

Integrated Phases คือ การที่กำหนดให้การออกเสียงเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียน โดยให้ฟังเทปแล้วฝึกออกเสียงตามให้ถูกต้อง

Opportunistic Phases เป็นการสอนออกเสียงคำบางคำที่น่าสนใจขณะสอนไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ โดยไม่ต้องใช้เวลามาก

การเปล่งเสียงพูดแต่ละครั้งมิได้มีเฉพาะพยัญชนะหรือสระซึ่งประกอบกันเป็นพยางค์เท่านั้น แต่จะมีลักษณะทางเสียงอีกอย่างหนึ่งเกิดร่วมด้วยตลอดเวลา ได้แก่ สัทสัมพันธ์ (prosodies) สัทสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเสียงพูดมีหลายลักษณะ อาทิ การเน้นหนักบนพยางค์ (stress) หรือการลง

น้ำหนักบนพยางค์ (accentuation) ความดัง (loudness) จังหวะ (rhythm) ความเร็ว (tempo) ความยาว (length) และระดับเสียง (pitch) (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2547 : 72)

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547 : 6-7) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาศาสตร์การศึกษา (Educational Linguistics) ในด้านการเพิ่มพูนความรู้ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยครูควรมีความรู้เกี่ยวกับภาษา (know about language) เพื่อสามารถอธิบายให้ความกระจ่างแก่นักเรียนได้ โดยเฉพาะเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางวิชาสัทศาสตร์ (Phonetics) เมื่อครูมีความรู้ในขั้นที่อธิบายให้ความกระจ่างได้ดีแล้ว ผลดีก็จะเกิดกับผู้เรียนทำให้การเรียนรู้อัตโนมัติไปประสงค์ได้ และเมื่อเกิดการเรียนรู้ที่ดีแล้ว เด็กก็จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการสังเกตของผู้วิจัยในปัญหาดังกล่าวตลอดระยะเวลาของการเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในหลายสถานศึกษาเป็นเวลาหลายปี ทั้งในโรงเรียนที่อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โรงเรียนรัฐบาลในระบบและนอกระบบที่อยู่ในส่วนท้องถิ่น และปริมนทล รวมทั้งนักเรียนของโรงเรียนนัรัฐเวศม์ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตปริมนทลที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 จนถึงปัจจุบัน ก็พบปัญหาดังกล่าวในการออกเสียงภาษาอังกฤษเช่นกัน จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยของนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้ข้อมูลที่น่าสนใจแนวความคิดของผู้วิจัย ซึ่งมองว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาอันสืบเนื่องมาจาก นักเรียนยังไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักสัทศาสตร์ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเท่าที่ควร ดังผลการศึกษาของพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2549 : 67-98) ที่พบว่ารูปแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูไทยเป็นการออกเสียงสำเนียงไทยถึง 93.10% อีกทั้งขาดการสอนสัทสัมพันธ์ซึ่งช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษฟังเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น และไม่มีกรแก้ไขการออกเสียงพูดถึง 100% ผู้เรียนชาวไทยจึงมีรูปแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดมาตั้งแต่วัยเด็ก การพูดภาษาอังกฤษจึงไม่มีประสิทธิผล ดังนั้น จึงควรพัฒนาครูและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของครู โดยเร่งด่วน

ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่าหากครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยอธิบายให้ความกระจ่างแก่นักเรียน โดยเน้นการลงเสียงหนัก (stress) เบา (unstress) และทำนองเสียง (intonation) ได้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ทำให้นักเรียนมีทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแล้ว ผู้เรียนย่อมสามารถพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนในระดับประโยคหรือข้อความและทำให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนัฐเวศม์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนัฐเวศม์ ก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

สมมติฐานของการวิจัย

หลังการเรียนรู้ทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ นักเรียนมีทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาในระดับเสียงและระบบเสียง (Phonology) ไม่ได้ศึกษาในเรื่องของหน่วยพื้นฐานของเสียง (phoneme)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการดำเนินงาน ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 36 คน ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนนัฐเวศม์

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

3. ระยะเวลาที่ดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ทดสอบก่อน และหลังการวิจัย 2 สัปดาห์ ทดลองสอนเพื่อการวิจัย 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทดลองสอน 12 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในหลักสูตรโรงเรียนณัฐเวศม์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับ ครอบครัว ห้องเรียน สถานที่ อาหารและเครื่องดื่ม การถามทางและการบอกทาง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนสามารถนำทักษะที่ได้จากการเรียนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน
2. เป็นแนวคิดการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
3. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้อง นำไปใช้จัดการเรียนการสอนการออกเสียง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ (stress) หมายถึง การออกเสียงที่ปริมาณพลังกระแสมากปอดในขณะที่พูดตกบนพยางค์หนึ่งพยางค์ไต่มากกว่าพยางค์อื่นๆ

ทำนองเสียง (intonation) หมายถึง ระดับเสียงของถ้อยคำหรือส่วนของถ้อยคำ

ภาษาศาสตร์ (Linguistics) คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับภาษาต่างๆ ไป ของมนุษย์ตามแนววิทยาศาสตร์

การสอนตามหลักภาษาศาสตร์ หมายถึง การสอนโดยใช้หลักการเปรียบเทียบ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า contrastive analysis หรือ language differences ซึ่งสัมพันธ์กับภาษาศาสตร์เพื่อการสอนภาษาหรือ Educational Linguistics โดยเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ตามทฤษฎีวิธีการสอนแบบ 3'P (3 ขั้นตอน)

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำ เสนอบทเรียนเป็นคำศัพท์และรูปประโยคให้ชัดเจนด้วยการฟัง พูด
2. ขั้นฝึก (Practice) ครูจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกภาษาด้วยวิธีการต่างๆ เน้นการสื่อสารด้วยการฟังและพูดเพื่อใช้ภาษาที่ครูนำ เสนอในขั้น P1 ให้คล่องแคล่ว แล้วจึงฝึกการออกเสียง

3. ชำนาญไปใช้ (Production) ครูให้นักเรียนอ่าน-เขียน ทำ แบบฝึกหัดหรือนำ ภาษาไปใช้ในการเล่นเกม ร้องเพลง ฯลฯ และบูรณาการทักษะในการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ

เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ

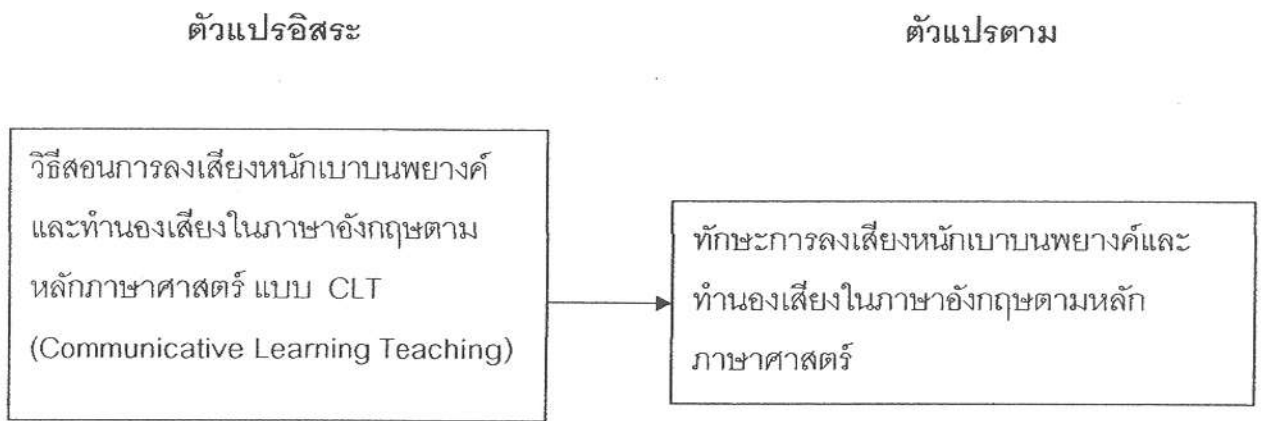
0 คะแนน หมายถึง เมื่อผู้พูดออกเสียงเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงไม่ถูกต้อง

1 คะแนน หมายถึง เมื่อผู้พูดออกเสียงเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงได้ถูกต้อง

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนปีการศึกษา 2553

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนณัฐเวศม์ ดำเนินการสอนนักเรียน ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งอยู่ในตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษา รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนนัฐเวศม์ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. เอกสารเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง
3. เอกสารเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์เพื่อการเรียนการสอน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

**หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนนัฐเวศม์ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**

วิสัยทัศน์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนนัฐเวศม์ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของท้องถิ่นและประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและเอกลักษณ์ของท้องถิ่นไปสู่สังคมที่กว้างขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่าพูดและเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูดและเขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

พูดและเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และแสดงตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

บอกความเหมือน ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (compound sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างเวลาเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จำนวน 80 ชั่วโมง

สาระในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษาและความสัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลาง/ท้องถิ่น/ สาระสำคัญ/น้ำหนักคะแนน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลาง/ ท้องถิ่น/สาระสำคัญ/น้ำหนักคะแนน

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (80 ชั่วโมง)	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนักคะแนน (100)
Unit 1 The family (16 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป.5/3	ด้านความรู้ (Knowledge-K) 1. หน้าที่ทางภาษา (function) -telling about family -drawing family tree -explaining family tree 2. ด้านคำศัพท์ (vocabulary) -family members -things to do 3. โครงสร้างทางภาษา (structure) -How many.....are there? -There is/ are - Wh-questions	กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหารเครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)	20

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (80 ชั่วโมง)	มาตรฐาน การเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก คะแนน (100)
		<p>4. วัฒนธรรม (culture)</p> <p>-ความแตกต่างของการออกเสียง เน้นหนักบนพยางค์ในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ</p> <p>ทักษะกระบวนการ (Process-P)</p> <p>1. กระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน</p> <p>2. ทักษะการจำ</p> <p>คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude-A)</p> <p>1. เห็นคุณค่าของการนำความรู้ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน</p> <p>2. มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน</p> <p>3. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน</p> <p>4. มีระเบียบวินัย</p>		
Unit 2 In the classroom (16 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป.5/3	<p>ด้านความรู้ (Knowledge-K)</p> <p>1. หน้าที่ทางภาษา (function)</p> <p>-telling about things in the classroom</p> <p>-telling about using things in the classroom</p> <p>2. ด้านคำศัพท์ (vocabulary)</p> <p>-classroom, things in the classroom</p> <p>- benefit of things in the classroom</p> <p>3. โครงสร้างทางภาษา (structure)</p> <p>-There is/ are some.....</p> <p>- Is / Are there any.....?</p> <p>- Wh-question/ Yes-No</p> <p>Questions</p>	<p>กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และ ความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหารเครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ- ขาย และลมฟ้าอากาศ และ เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็น รูปธรรมและนามธรรม)</p>	20

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (80 ชั่วโมง)	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก คะแนน (100)
		<p>4. วัฒนธรรม (culture)</p> <p>-ความแตกต่างของการออกเสียง เน้นหนักบนพยางค์ในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ</p> <p>ทักษะกระบวนการ (Process-P)</p> <p>1. กระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน</p> <p>2. ทักษะการจำ</p> <p>คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude-A)</p> <p>1. เห็นคุณค่าของการนำความรู้ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน</p> <p>2. มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน</p> <p>3. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน</p> <p>4. มีระเบียบวินัย</p>		
Unit 3 Foods and drinks (16 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป.5/3	<p>ด้านความรู้ (Knowledge-K)</p> <p>1. หน้าที่ทางภาษา (function)</p> <p>-telling about healthy foods</p> <p>-telling about unhealthy drinks</p> <p>2. ด้านคำศัพท์ (vocabulary)</p> <p>-foods and drinks</p> <p>-health</p> <p>-adjectives</p> <p>3. โครงสร้างทางภาษา (structure)</p> <p>- Wh-question/ Yes-No Questions</p> <p>4. วัฒนธรรม (culture)</p> <p>-ความแตกต่างของการออกเสียง เน้นหนักบนพยางค์ในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ</p>	<p>กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และ ความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหารเครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ- ขาย และลมฟ้าอากาศ และ เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็น รูปธรรมและนามธรรม)</p>	20

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (80 ชั่วโมง)	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก คะแนน (100)
		ทักษะกระบวนการ (Process-P) 1. กระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน 2. ทักษะการจำ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude-A) 1. เห็นคุณค่าของการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน 2. มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน 3. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน 4. มีระเบียบวินัย		
Unit 4 Directions (16 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป.5/3	ด้านความรู้ (Knowledge-K) 1. หน้าที่ทางภาษา (function) -asking and giving directions -telling about locations -writing directions 2. ด้านคำศัพท์ (vocabulary) -locations -directions 3. โครงสร้างทางภาษา (structure) - Wh-question/ Yes-No Questions 4. วัฒนธรรม (culture) -ความแตกต่างของการออกเสียงเน้นหนักบนพยางค์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทักษะกระบวนการ (Process-P) 1. กระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน 2. ทักษะการจำ	กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)	20

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (80 ชั่วโมง)	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก คะแนน (100)
		คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude-A) 1. เห็นคุณค่าของการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน 2. มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน 3. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน 4. มีระเบียบวินัย		
Unit 5 Places (16 ชั่วโมง)	ต.2.1 ป.5/2 ต.2.1 ป.5/3 ต.3.1 ป.5/1	ด้านความรู้ (Knowledge-K) 1. หน้าที่ทางภาษา (function) -telling about interesting places 2. ด้านคำศัพท์ (vocabulary) - directions -locations 3. โครงสร้างทางภาษา (structure) - Wh-question/ Yes-No Questions 4. วัฒนธรรม (culture) -ความแตกต่างของการออกเสียงเน้นหนักบนพยางค์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทักษะกระบวนการ (Process-P) 1. กระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน 2. ทักษะการจำ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude-A) 1. เห็นคุณค่าของการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน 2. มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน 3. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน 4. มีระเบียบวินัย	กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหารเครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)	20

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

อ.15105 ภาษาอังกฤษ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เวลา 80 ชั่วโมง

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความและบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ วาดภาพสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา และนิทานง่ายๆ หรือเรื่องสั้นๆ พูด เขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำอนุญาตและให้คำแนะนำง่ายๆ พูด เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและการปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ พูด เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว พูดเขียนแสดงความรู้สึกตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ พูด เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว เขียนภาพแผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่างๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน ใช้ถ้อยคำน้ำเสียง และกริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตอบคำถาม บอกความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่ายๆ ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ บอกความเหมือนความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ ในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างของประโยค ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย บอกความเหมือน ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษา กับของไทย ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด การเขียน ฟัง พูด และอ่านเขียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4

ต 1.2 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4, ป.5/5

ต 1.3 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3

ต 2.1 ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3

ต 2.2 ป.5/1, ป.5/2

ต 3.1 ป.5/1

ต 4.1 ป.5/1

ต 4.2 ป.5/1

รวม 20 ตัวชี้วัด

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้นำหน่วยการเรียนรู้อันที่ 1-5 มาจัดทำแผนการเรียนรู้อะบบทดสอบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง (stress and intonation)

หน่วยเสียงพิเศษ (suprasegmentals)

นันทนา รณเกียรติ (2548 : 134) อ้างถึง แคทฟอร์ด (1988) กล่าวว่า เสียงพูด (speech) นอกจากจะมีส่วนของพยางค์ที่สามารถแยกออกเป็น ส่วน ๆ ได้แล้ว ยังมีเสียงอีกประเภทหนึ่ง ที่เรียกว่า “หน่วยเสียงพิเศษ” (suprasegmentals) ได้แก่ ความดัง (loudness) ความเร็ว (tempo หรือ speed) ความยาวของเสียง (duration/length) การลงเสียงหนัก (stress) จังหวะ (rhythm) และ ระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) แคทฟอร์ดอธิบายว่า หน่วยเสียงพิเศษนี้ จะไม่สามารถแยกออกเป็น ส่วน ๆ และอยู่ได้ด้วยตัวของมันเองเหมือนกับเสียงพยัญชนะ และเสียงสระ แต่จะมีลักษณะครอบคลุมไปมากกว่า 1 ส่วนของพยางค์ ดังนั้นเราจึงเรียกเสียงประเภทนี้ว่า suprasegmentals (คำว่า ‘supra’ แปลว่า อยู่เหนือหรือครอบคลุม ซึ่งหมายถึงการอยู่เหนือหรือครอบคลุมส่วนของพยางค์อีกทีหนึ่ง) นอกจากจะเรียกเสียงประเภทนี้ว่า suprasegmentals แล้วบางครั้งจะเรียกว่า prosodic features หรือ prosodies แอเบอร์ครอมบี้ (Abercrombie, 1967) เรียกหน่วยเสียงพิเศษที่ปรากฏร่วมกับเสียง พยัญชนะและสระในการพูดเช่น ความดัง ความเร็ว การลงเสียงหนัก จังหวะเสียง และระดับเสียง ว่า เป็น “voice dynamics” คือเป็นสัญลักษณ์ที่สามารถควบคุมได้ สัญลักษณ์นี้ผู้พูดอาจจะได้มาโดย กำเนิดหรือจากการเรียนรู้จากผู้อื่น

การลงเสียงหนัก (stress) เบา (unstress)

ทะฉนัน จันทวรพันธุ์ (2549 : 170-171) กล่าวว่า ในภาษาอังกฤษพยางค์ต่าง ๆ ในคำหรือ ประโยคจะได้รับการเน้นไม่เท่ากัน พยางค์ที่ได้รับการเน้นมากกว่าพยางค์อื่น ๆ เรียกว่า stressed syllables พยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นหรือเบาว่าพยางค์อื่น ๆ เรียกว่า unstressed syllables คำ หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษบางคำมีคำที่เป็น stressed syllable สองพยางค์ แต่เมื่อเปรียบเทียบ กันระหว่าง stressed syllables ก็จะมีพยางค์หนึ่งหนักกว่าอีกพยางค์หนึ่ง ดังนั้นจะเรียกพยางค์ที่ ออกเสียงเน้นหนักที่สุดเป็นพยางค์ที่มี primary stress ส่วนพยางค์ที่ออกเสียงเน้นรองลงมา เรียกว่า พยางค์ที่มี secondary stress ส่วนพยางค์ที่เป็น unstressed syllable ก็คือพยางค์ที่มี weak stress หรือพยางค์ที่ไม่เน้นนั่นเอง การออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ การลงเสียงหนัก (stress) อยู่ในหน่วย เสียงพิเศษ (suprasegmentals) แคทฟอร์ด (Catford, 1977) ถือว่าการลงเสียงหนักบนพยางค์เป็น

เรื่องของลักษณะกระแสลม กล่าวคือ พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักนั้น จะใช้พลังกล้ามเนื้อในการบีบตัวมากกว่าพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก และเมื่อใช้พลังกล้ามเนื้อในการบีบตัวมากก็จะมีผลทำให้พลังลมปอดมากขึ้นตามไปด้วย และเนื่องจากใช้พลังลมมากก็มีผลทำให้พยางค์นั้นเด่นชัดตามไปด้วย พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักเรียกว่า "stressed syllable" พยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักเรียกว่า "unstressed syllable" ในการพูดจะมีเสียงหนักเบาคละเคล้ากันไป จึงทำให้เกิดจังหวะเสียง (rhythm) ขึ้น เราสามารถแบ่งภาษาออกได้ตามลักษณะจังหวะเสียงเป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้คือ

1. stress-timed language คือ ภาษาที่ใช้การลงเสียงหนัก (stress) เป็นเครื่องกำหนดภาษาประเภทนี้ การลงเสียงหนักจะเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ โดยไม่คำนึงว่าระหว่างคำที่ได้รับการลงน้ำหนักนั้น จะมีพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักคั่นอยู่มากน้อยเพียงใด

2. syllable-timed language คือ ภาษาที่ใช้พยางค์เป็นเครื่องกำหนด ภาษาประเภทนี้ช่วงการเกิดพยางค์จะเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ โดยไม่คำนึงว่าการลงเสียงหนัก (stress) จะอยู่ที่พยางค์ใด

คำในภาษาอังกฤษอาจประกอบด้วย 1 พยางค์ เช่น *cat* /kæt/ สองพยางค์ เช่น *be'tter* /be'ttə/ สามพยางค์ เช่น *difficult* /di'fɪkəlt/ และอาจมีมากที่สุดถึง 7 พยางค์ เช่น *intelligi'bility* /inteli'dʒəbi'liti/ การออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์นั้นย่อมมีลักษณะที่แตกต่างไปจากคำที่ประกอบด้วยพยางค์เดียว สิ่งที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ก็คือ ต้องมีการลงเสียงหนัก (stress) บนพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะประจำของพยางค์นั้นๆ ผลก็คือทำให้เกิดพยางค์หนัก (strong syllable) และพยางค์เบา (weak syllable) และการออกเสียงพยางค์หนักและพยางค์เบาเหล่านี้จะมีการใช้ระดับเสียง (pitch) ที่แตกต่างกันออกไป (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2544 : 133)

การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์หรือการลงน้ำหนักบนพยางค์ ศัพท์ทั้งสองคำนี้มีความหมายร่วมกันคือหมายถึงปริมาณพลังกระแสลมจากปอดในขณะพูดที่ตกบนพยางค์หนึ่งพยางค์ใดมากกว่าพยางค์อื่นๆ หากพิจารณาเฉพาะพลังลมที่ตกลงบนพยางค์หนึ่งๆ มาก จะเรียกพยางค์นั้นว่ามีการลงเสียงหนักบนพยางค์ หรือ stressed syllable และพยางค์ที่มีปริมาณพลังลมน้อยเรียกว่า unstressed syllable สำหรับภาษาที่มีการเกิดปริมาณพลังลมมากหรือน้อยเฉพาะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ อาทิ "vi'llage" จะมีปริมาณพลังกระแสลมบนพยางค์ที่หนึ่งมากกว่าบนพยางค์ที่สอง ส่วนคำอื่น ๆ เช่น "electione'er" "exa'ggrate" มีพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักต่างกัน จึงเรียกพยางค์เหล่านี้ว่า stressed syllable หากมีการลงเสียงหนักคำเหล่านี้ผิดที่ไปความเบี่ยงเบนในการตีความของผู้ฟังก็อาจเกิดขึ้น (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2547 : 72)

ในภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ เป็นจำนวนมากที่คำที่มีความหมายหลัก (content word) มีการเน้นเสียงหนักหนึ่งพยางค์หรือมากกว่าหนึ่งพยางค์ โดยพยางค์ที่ถูกระบุจะใช้เครื่องหมาย ' กำกับบนพยางค์ที่ถูกระบุ

ในคำบางคำมีสระมากกว่าหนึ่งสระที่ถูกระบุ แต่จะมีหนึ่งเสียงที่ถูกระบุมากกว่าเสียงอื่นๆ เสียงสระที่ถูกระบุหนักมากที่สุดนี้เรียกว่า primary stress หรือ main stress ส่วนเสียงอื่นๆ ที่ถูกระบุหนักกรอกลงมาใช้เครื่องหมาย ' เรียกว่า secondary stress

résignation phònétic systématic

fùndaméntal i'ntrodúctory ,revolútion

โดยทั่วไปนั้น ผู้ที่พูดภาษานั้นๆ จะรู้ว่าพยางค์ไหนถูกระบุหนักแบบ primary stress หรือ main stress พยางค์ไหนถูกระบุหนักแบบ secondary stress หรือพยางค์ไหนไม่เน้นหนักเลย ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้พูดในภาษานั้นๆ จะมีความรู้ในเรื่องนี้ (Fromkin and Rodman, 1988 : 91-92)

การลงเสียงหนักบนพยางค์

การลงเสียงหนักบนพยางค์ (stress) ' หมายถึงการให้มีพลังกำลังของกระแสลมจากปอด ตกลงบนพยางค์ใดพยางค์หนึ่งมากกว่าพยางค์อื่นๆ หรือกล่าวได้ว่ามีการลงเสียงหนักบนพยางค์นั้นๆ ผลก็คือพยางค์ดังกล่าวมีความเด่นชัดกว่าพยางค์อื่นๆ ผู้ฟังอาจจะรู้ถึงความเด่นชัดนี้ได้โดยมีความรู้สึกว่าพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักนี้ดังกว่าพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก พจนานุกรมภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้เครื่องหมาย ' บนพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก หรือใส่เครื่องหมายหน้าพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก และบางเล่มใช้เครื่องหมายดังกล่าว หลัง พยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก แต่ในงานวิจัยนี้จะใช้เครื่องหมาย ' บนพยางค์ เช่น

téacher /ti:'tʃə/ lécture /léktʃə/

ในการออกเสียงเพื่อเน้นหนักบนพยางค์ใดพยางค์หนึ่งนั้น นอกจากผู้พูดจะใช้พลังกำลังของกระแสลมจากปอดตกลงที่พยางค์นั้นๆ มากกว่าพยางค์อื่นแล้ว ผู้พูดยังจะต้องให้ความสำคัญแก่ ระดับเสียง ที่ใช้ออกในครั้งนั้นๆ ด้วย

ระดับเสียง

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544 : 133-162) กล่าวว่า ในทางวิชาการด้านสัทศาสตร์ ระดับเสียงหมายถึงความถี่ของการสั่นของเส้นเสียงถ้าจำนวนการสั่นของเส้นเสียงมีมากเรียกว่า ความถี่สูง ระดับเสียงที่ได้ยินจะเป็น เสียงสูง ถ้าการสั่นของเส้นเสียงมีจำนวนน้อย เรียกว่า ความถี่ต่ำ เสียงที่ได้ยินจะเป็นเสียงต่ำ กล่าวง่าย ๆ ว่าระดับเสียงก็คือเสียงสูงๆ ต่ำที่คนพูดออกมานั่นเอง

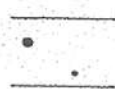
ความสัมพันธ์ระหว่างการลงเสียงหนักบนพยางค์กับระดับเสียง

ระดับเสียง ในภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ และเกิดขึ้นสัมพันธ์กับการลงเสียงหนักบนพยางค์เพื่อให้พยางค์นั้นๆ มีความหมายเด่นชัดมากขึ้น มีหลักดังต่อไปนี้

คำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์

1. เน้นหนักบนพยางค์แรกของคำ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักให้ออกเสียงด้วยระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก เช่น จะแสดงโดยใช้โน้ตแสดงระดับเสียง โดยให้จุดที่บใหญ่แสดงพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก และจุดเล็กแสดงพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก

técher

ตามธรรมชาติของการออกเสียงต่อเนื่องกันจะพบว่าระดับเสียงที่เปลี่ยนแปลงจากสูงกว่าไปหาระดับเสียงที่ต่ำกว่านั้นจะไม่เปลี่ยนแปลงในลักษณะฉับพลัน หรือพูดง่าย ๆ ว่าจะไม่กระโดด จากระดับเสียงสูงไปหาระดับเสียงต่ำทันที แต่จะมีการ "ทอดเสียง" ค่อยๆ ลดระดับเสียงลงซึ่งแสดงได้ด้วยโน้ตดังนี้

técher

การ "ทอดระดับเสียง" ในพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักนี้จะเกิดในลักษณะอัตโนมัติโดยที่ผู้พูดอาจจะไม่รู้ตัวก็ได้ จึงไม่ต้องกังวลกับการ "ทอดเสียง" มากนัก เพียงคำนึงถึงหลักง่ายๆ ว่า พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักให้ออกเสียงด้วยระดับเสียงค่อนข้างสูงไว้แล้วทอดเสียงให้ต่ำลงเล็กน้อย เทียบได้กับระดับเสียงของคำว่า "ล่า" และพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนักให้ออกเสียงด้วยระดับเสียงต่ำหรือเทียบได้กับระดับเสียงของคำว่า "หล่า" เมื่อได้แนวคิดสรุปเหล่านี้แล้วให้ฝึกเฉพาะระดับเสียงโดยใช้คำว่า "la" คล้าย "ล่า หล่า" ต่อเนื่องกันดังโน้ต

la' la

(คล้าย ล่า หล่า)

2. เน้นหนักบนพยางค์ที่สองของคำ ใช้หลักการเดียวกันคือ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก ให้ออกเสียงด้วยระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก และเนื่องจากเป็นการลงเสียงหนักบนพยางค์สุดท้ายของคำ เมื่อจบคำให้ทอดเสียงลงด้วย ดังโน้ตแสดงระดับเสียง

la la'

(คล้าย หล่า ล่า)

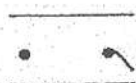
เช่น exact /ɪgzækt/ suppose /səpəʊz/

ข้อสังเกต มีคำในภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งที่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ทั้งสองเท่ากัน เช่น

fiftéen /fi'ti:'n/ ในกรณีนี้จะมีรูปแบบการออกเสียงดังในนี้

la' la'

(คล้าย ลา ล่า)

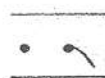
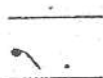

โดยทั้งสองพยางค์มีการลงเสียงหนักเท่ากัน ระดับเสียงสูงใกล้เคียงกัน ต่างกันแต่เพียงรูปของระดับเสียงเท่านั้น คือ สูงธรรมดาสำหรับพยางค์แรก และสูงทอดลงสำหรับพยางค์ที่สอง พิจารณาความ

แตกต่างของคำต่อไปนี้

fi'fty /fi'fti/

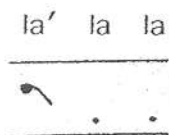
fi'ftéen /fi'ti:'n/

คำที่ประกอบด้วย 3 พยางค์

ใช้หลักการเดียวกันกับคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ กล่าวคือ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักให้มีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่มีน้ำหนัก เนื่องจากการลงเสียงหนักบนพยางค์ในคำที่ประกอบด้วย 3 พยางค์นั้นอาจจะมีได้ถึง 3 ที่ คือ เน้นหนักบนพยางค์ที่ 1 เน้นหนักบนพยางค์ที่ 2, 3 ดังนั้นรูปแบบของระดับเสียงจึงมีต่างกัน คือ

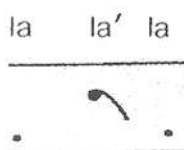
1. เน้นหนักบนพยางค์แรกของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังในนี้

(คล้าย ล่า หล่า หล่า)

เช่น difficult /dɪfɪkəlt/

2. เน้นหนักบนพยางค์ที่สองของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังในนี้

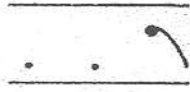

(คล้าย หล่า ล่า หล่า)

เช่น beláted /biléitid/

3. เน้นหนักบนพยางค์ที่สามของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังตัวโน้ต

la la la

(คล้าย หล่า หล่า ล่า)

เช่น coinci'de /kouinsáid/

อย่างไรก็ตามในคำที่ประกอบด้วย 3 พยางค์ขึ้นไปในบางครั้งอาจมีการเน้นพยางค์แบบรอง (secondary stress) เกิดขึ้น การเน้นพยางค์แบบรองนี้เป็นการอธิบายว่าพยางค์นั้นๆ ออกเสียงสระเต็มเสียง หรือให้อ่านแบบพยางค์หนัก (strong syllable) แต่สำหรับระดับเสียงที่ใช้กันนั้นยังคงให้มีระดับเสียงต่ำกว่าพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก เช่น คำว่า understand พยางค์ที่เน้นหนักคือพยางค์สุดท้าย "-stand" พยางค์ที่เน้นหนักแบบรองคือ "un - " หรืออาจเขียนว่า "understand"

ข้อสังเกต คำที่ประกอบด้วย 3 พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ 2 แห่งเกิดขึ้นได้เช่นกัน ดังตัวอย่างเช่น di'slóyal /disl'oi(ə)/ หรือ /di'sl'oi/

คำที่ประกอบด้วย 4 พยางค์ คำที่ประกอบด้วย 4 พยางค์ก็อาจมีการลงเสียงหนักรองเพิ่มเข้ามาได้ แต่พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักรองนี้ไม่มีผลต่อรูปแบบของระดับเสียงดังที่ได้กล่าวแล้ว มีเพียงผลที่ทำให้พยางค์นั้นๆ ไม่เปลี่ยนแปลงเสียงสระ

1. เน้นหนักบนพยางค์แรกของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังโน้ต ซึ่งจะพบว่ามีการทอดเสียงลงเหมือนขั้วบันได

la' la la la

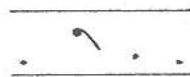
(คล้าย ล่า หล่า หล่า หล่า)

เช่น lápidary /lápídəri/

vénéritable /vénerabl/

2. เน้นหนักบนพยางค์ที่สองของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังโน้ต

la la' la la

(คล้าย หล่า ล่า หล่า หล่า)

เช่น accómpany /ækámpani/

signi'ficance /signi'fikəns/

3. เน้นหนักบนพยางค์ที่สามของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังโน้ต

la la la' la

(คล้าย หล่า หล่า ล่า หล่า)

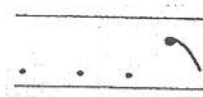
เช่น enérgetic /enədʒétik/

académic /ækədémik/

4. เน้นหนักบนพยางค์ที่ 4 ของคำ มีรูปแบบการออกเสียงดังนี้

la la la la'

(คล้าย หล่า หล่า หล่า ล่า)

เช่น electionéer /ilekʃəni'ə/

commissionáire /kəmiʃənɛ'ə/

ข้อสังเกต คำที่ประกอบด้วย 4 พยางค์อาจมีการลงเสียงหนักบนพยางค์ได้ 2 ที่เช่นกัน เช่น illogical /i'lɔ'dʒikl/ ซึ่งมีรูปแบบการออกเสียงดังนี้

la' la' la la

(คล้าย ลาล่า หล่า หล่า)

ในทำนองเดียวกันคำที่ประกอบด้วย 5, 6 และ 7 พยางค์ ก็สามารถมีการลงเสียงหนักบนพยางค์ได้ 2 ที่ ซึ่งมีลักษณะของระดับเสียงคล้ายกับที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก

พยางค์หนักและพยางค์เบา

พยางค์หนัก คือ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์เบาคือพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนักนั่นเอง พยางค์หนักและพยางค์เบามีความสำคัญมากในการออกเสียงคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์ เพราะจะทำให้พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักมีความเด่นชัดสูงกว่าพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนักหรือพยางค์เบานั้นเอง

พยางค์หนัก

พยางค์หนักคือ พยางค์ที่มีการลงเสียงหนักโดยต้องออกเสียงสระตามคุณสมบัติที่แท้จริงของเสียงนั้นๆ โดยไม่เปลี่ยนแปลง เช่นในคำ "social" /sóʃiəl/ พยางค์แรกคือ "so-" เป็นพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักจึงต้องออกเสียง "o" เป็น /ou/ ตามเสียงที่แท้จริง ในทางตรงข้ามคำว่า "soci'ety" /sə'siəti/ ซึ่งมีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สอง พยางค์แรกคือ "so" ไม่มีการลงเสียงหนัก การออกเสียง "o" ในพยางค์นี้จะต้องเปลี่ยนไปเป็น /ə/ (นั่นคือต้องอ่านในลักษณะของพยางค์เบา) ทั้งๆ ที่สะกดเหมือนกันคือ "so"

พยางค์เบา

พยางค์เบาคือพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนักในคำหนึ่งๆ จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงสระ หรือเปลี่ยนแปลงรูปพยางค์ ดังเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ให้เปลี่ยนแปลงสระในพยางค์เบาเป็น /ə/ ถ้าพยางค์นั้นๆ ไม่ได้สะกดด้วย "i" หรือไม่มีแนวโน้มว่าจะออกเสียงด้วย "i" เช่นในตัวอย่างต่อไปนี้สระของพยางค์ที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียงเป็น /ə/ ทั้งสิ้น โดยไม่คำนึงว่าจะสะกดด้วยอักษรใด

corréct /kərékt/

admit /ədmi:t/

2. ให้เปลี่ยนแปลงสระในพยางค์เบาเป็น /ə/ (เสียงสั้น) เมื่อพยางค์นั้นสะกดด้วย "-er" "-ure" "-or" หรือตัวสะกดอื่นๆ ที่ออกเสียงคล้าย "-er" เช่น

mótor /móutə/

lécture /léktʃə/

3. ให้เปลี่ยนแปลงสระในพยางค์เบาเป็น /i/ (เสียงสั้น) เมื่อพยางค์นั้นสะกดด้วย "y" "e" "i" เช่น

háppy /hápi/

mistáke /mistéik/

4. พยางค์เบาบางลักษณะอาจมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะพยางค์ กล่าวคือ ตัดสระออกและใช้พยัญชนะท้ายพยางค์นั้นๆ ทำหน้าที่เป็นทั้งสระและพยัญชนะ ซึ่งเรียกว่า พยัญชนะที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์ (syllabic consonant) ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นบนพยางค์เบาที่มีพยัญชนะท้ายสะกดด้วย "l" และ "n" ส่วนใหญ่ เช่น

cáttle /kætl/

ki'tten /ki'tn/

ในคำที่ประกอบด้วย 3 พยางค์ขึ้นไปในบางคำ อาจจะมีการลงเสียงหนักรอง (secondary stress) ด้วย ในกรณีนี้พยางค์ดังกล่าวไม่มีการเปลี่ยนแปลงสระ ตามลักษณะที่กล่าวไปแล้ว เช่น ,coincide /,kouinsáid/ (เครื่องหมายที่ด้านล่างของอักษรแสดงการลงเสียงหนักรอง)

พยัญชนะที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์ (syllabic consonant)

ในภาษาอังกฤษการออกเสียงพยางค์เบาซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนักมีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ เมื่อพยางค์เบา นั้นๆ มีตัวสะกดเป็น "m" "n" "l" จะออกเสียงพยัญชนะเหล่านี้เป็นแกนของพยางค์ได้โดยไม่ต้องมีสระ อย่างไรก็ตามหากจะใช้สระ /ə/ ในพยางค์เหล่านี้ก็ได้ไม่ถือว่าออกเสียงผิด นอกจากนี้ /r/ ในพยางค์เบาบางตำแหน่งสามารถเกิดในลักษณะแกนของพยางค์ได้เช่นกัน ผู้เรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษควรรับทราบไว้เพื่อประโยชน์ในการสื่อความ

ในพจนานุกรมการออกเสียงจะแสดงเครื่องหมาย , ไว้ได้พยัญชนะที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์ ซึ่งถ้าเข้าใจกันดีแล้วสามารถละไว้ได้ ในที่นี้จะไม่ใส่, ได้พยัญชนะ เมื่อใดเห็นสัญลักษณ์พยัญชนะ 2 ตัวติดกัน โดยพยัญชนะท้ายคือ /m n l/ เสียงใดเสียงหนึ่ง นั้นแสดงว่าพยัญชนะนั้นๆ เป็นแกนของพยางค์ ยกเว้นกรณี /r/ จะใส่เครื่องหมายเพื่อให้ต่างจากพยัญชนะควบกล้ำ

พยัญชนะ “m” ที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์

ในคำต่อไปนี้ พยางค์ที่ขีดเส้นใต้เป็นพยางค์ที่ออกเสียง /m/ เป็นแกนของพยางค์ คำเช่นนี้มีค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับ “n” และ “l” เช่น

báptism /bæptizm/

pri'sm /pri'zm/

การออกเสียง สำหรับคำชุดนี้เมื่อออกเสียงคือเสียงเสียดแทรก /z/ และ /ð/ แล้วให้ฟันลมเสียดแทรกให้ยาวต่อไปอีกเล็กน้อยแล้วปิดปากทันทีสำหรับ “m” ทำยคำ

พยัญชนะ “n” ที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์

พยัญชนะ “n” ที่เกิดเป็นตัวสะกดของพยางค์เบา และจะออกเสียงเป็นแกนของพยางค์ได้นั้นมีเป็นจำนวนมาก เช่น

ก. háppen /hápn/

máiden /méidn/

ข. séason /si:'zn/

cáption /kæpfɪn/

กลุ่ม ก. พยางค์เบาที่มีเสียงระเบิดในตำแหน่งต้นพยางค์ เมื่อออกเสียงพยางค์หนักหน้าพยางค์เบาแล้วให้จรดฐานกรณ์สำหรับเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หนักไว้ครู่หนึ่ง ขณะเดียวกันให้เคลื่อนไหวลิ้นโดยให้ปลายลิ้นจรดปุ่มเหงือกเพื่อออกเสียง /n/ แล้วเปิดปากออกโดยลิ้นยังอยู่ที่ปุ่มเหงือก แต่ลมออกทางจมูก

กลุ่ม ข. พยางค์เบาที่มีเสียงเสียดแทรกในตำแหน่งต้นพยางค์ เป็นกลุ่มที่มีเสียงเสียดแทรกหน้าพยางค์เบา ให้ออกเสียงพยางค์หนักแล้วยืดเสียงเสียดแทรกหน้าพยางค์เบาไว้ครู่หนึ่ง ในขณะเดียวกันให้ยกปลายลิ้นจรดปุ่มเหงือกสำหรับเสียง “n” และให้ลมออกทางจมูก เมื่อพูดจบคำปลายลิ้นยังคงอยู่ที่ปุ่มเหงือก

พยางค์เบาในลักษณะนี้อาจมีพยัญชนะมาควบกล้าข้างหลังได้ เช่นในกรณีการเติม s ทำยคำ persóns เป็นต้น

พยัญชนะ “l” ทำหน้าที่เป็นแกนพยางค์

พยัญชนะ “l” ซึ่งเกิดในตำแหน่งท้ายของพยางค์เบาและจะออกเสียงเป็นแกนของพยางค์ได้มีจำนวนมาก หลักสำคัญเกี่ยวกับการออกเสียง “l” ในตำแหน่งท้ายพยางค์ คือ เมื่อใดที่ “l” เกิดขึ้นในตำแหน่งท้ายพยางค์ ต้องมีการเกร็งลิ้นส่วนหลังร่วมด้วยเสมอเมื่อออกเสียงดังกล่าว นั่นคือมีการยกลิ้นส่วนหลังสู่เพดานอ่อนด้วย ตัวอย่างคำที่มี “l” เป็นแกนของพยางค์ในพยางค์เบา มีดังนี้

ก. apple /æpl/

si'mple /si'mpl/

ข. méntal /méntl/

hándle /háendl/

ค. u'ncle /ʌ'ŋkl/

táckle /tækl/

ง. fórmal /fɔ:ml/

di'smal /di'zml/

จ. ri'fle /ráifl/

házel /héizl/

ข้อสังเกต คำในชุดต่อไปนี้ไม่ออกเสียง "t" ในตัวสะกด

castle /ka:'sl/

whistle /wi'sl/

กลุ่ม ก. พยัญชนะหน้าของพยางค์เบาเป็นเสียงระเบิดฐานกรณริมฝีปากทั้งสอง เมื่อออกเสียงพยางค์หนักแล้วให้ปิดปากไว้ครู่หนึ่งในขณะเดียวกันให้ปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกคล้ายการออกเสียง "ล" เกร็งลิ้นส่วนหลัง แล้วเปิดปากออกโดยปลายลิ้นยังคงอยู่ที่ปุ่มเหงือก ดันลมออกพร้อมมีเสียง สังเกตได้ว่ามีลมออกทางข้างลิ้น

กลุ่ม ข. พยัญชนะหน้าพยางค์เบาเป็นเสียงระเบิดฐานกรณริมฝีปากทั้งสอง เมื่อออกเสียงพยางค์หนักแล้ว ยังคงแตะปลายลิ้นที่ปุ่มเหงือกคล้ายเสียง "ท" หรือ "ด" ตามลำดับ กักลมไว้ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นลดข้างลิ้นลง ปลายลิ้นยังคงอยู่ที่ปุ่มเหงือกโดยไม่ขยับเขยื้อน เกร็งลิ้นส่วนหลังให้ลมและเสียงออกทางข้างลิ้น นั่นคือ ดันลมออกทางข้างลิ้นในขณะที่ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก เมื่อพูดคำนี้จบลงปลายลิ้นยังคงแตะอยู่ที่ปุ่มเหงือก

กลุ่ม ค. พยัญชนะหน้าพยางค์เบาเป็นเสียงระเบิดฐานกรณลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน คือ ยกส่วนหลังไปแตะเพดานอ่อน เมื่อออกเสียงพยางค์หนักแล้วให้คงจรตฐานกรณสำหรับเสียง พยัญชนะท้ายของพยางค์หนัก คือ /k/ หรือ /g/ ไว้ นั่นคือลิ้นส่วนหลังแตะเพดานอ่อน ขณะเดียวกันเลื่อนปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกสำหรับเสียง /l/ ปล่อยฐานกรณของเสียง /k/ หรือ /g/ ออกพร้อมกับ เกร็งลิ้นส่วนหลังและให้ลมออกทางข้างลิ้น ปลายลิ้นยังคงแตะอยู่ที่ปุ่มเหงือก

กลุ่ม ง. พยัญชนะหน้าพยางค์เบาเป็นเสียงนาสิก สำหรับเสียง /n/ มีฐานกรณเดียวกันกับการออกเสียง /l/ เมื่อออกเสียงนาสิกในตำแหน่งหน้าของพยางค์เบาแล้ว ยังคงจรตฐานกรณสำหรับเสียงนั้นๆ อยู่ครู่หนึ่ง เลื่อนปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกสำหรับเสียง /l/ เกร็งลิ้นส่วนหลังและให้ลมออกทางข้างลิ้น สำหรับเสียงนาสิกที่มีฐานกรณเดียวกันกับเสียง /l/ นั่นคือเสียง /n/ นั้นไม่ต้องปล่อยปลายลิ้นออกจากปุ่มเหงือกเลย เพียงแต่ลดข้างลิ้นลง ดันให้ลมออกทางข้างลิ้น เมื่อพูดคำนี้จบลงปลายลิ้นยังคงแตะอยู่ที่ปุ่มเหงือก

กลุ่ม จ. พยัญชนะหน้าพยางค์เบาเป็นเสียงเสียดแทรกฐานกรณต่างๆ ในกลุ่มนี้เมื่อออกเสียงเสียดแทรกตำแหน่งหน้าของพยางค์เบาแล้วให้ยัดเสียงเสียดแทรกอีกเล็กน้อย นั่นคือยังคงให้มีลมแทรกออกมาครู่หนึ่ง ขณะเดียวกันรีบยกปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือก เกร็งลิ้นส่วนหลัง ลดข้างลิ้นลง ดันให้ลมออกทางข้างลิ้น และเมื่อพูดจบปลายลิ้นยังคงแตะอยู่ที่ปุ่มเหงือก

พยัญชนะ "r" ที่ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์

ในคำต่อไปนี้เป็นเช่น

vi'ctory /vi'ktri/

fáctory /fáektri/

นิยมออกเสียงพยางค์เบาที่ขีดเส้นใต้เป็นพยางค์ที่มี "r" เป็นแกนของพยางค์ นั่นคือตัดสระออก ยึดเสียง /r/ มากกว่าเดิม

สรุปได้ว่า ในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ ที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ขึ้นไปนั้น ต้องคำนึงถึงการลงเสียงหนักบนพยางค์ซึ่งก่อให้เกิดพยางค์หนักและพยางค์เบา ตลอดจนสัมพันธ์กับการใช้ระดับเสียงที่แตกต่างกัน อีกทั้งต้องมีการเปลี่ยนแปลงสระในพยางค์เบา หรือมีการออกเสียงพยางค์เบาในแบบที่มีพยัญชนะเป็นแกนของพยางค์เบา การพูดภาษาอังกฤษจึงจะคล้ายกับเจ้าของภาษาและสามารถสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ การลงเสียงหนักบนพยางค์ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการสื่อความ และถ้าเน้นหนักผิดพยางค์ไปอาจก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความได้

หลักในการพิจารณาพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักเบา

1. คำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์และพยางค์ท้ายพิจารณาได้ว่าออกเสียง /ə/ (คล้าย "เออะ") ให้มีการลงเสียงหนักบนพยางค์แรก เช่น

béttér /béte/

páper /péipe/

อย่างไรก็ตามมีคำบางคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ และพยางค์ท้ายสะกดด้วย "er" "ur" แต่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ท้าย ในกรณีนี้จะออกเสียงพยางค์ท้ายเป็น /ə:/ (คล้ายเสียง "เออ" ยาว) เช่น référ /rife:/'/

2. คำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ บางคำซึ่งทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ได้ 2 ประเภท คือ เป็นได้ทั้งนาม และกริยา จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ถ้าเป็น นาม เน้นหนักพยางค์ หน้า ถ้าเป็น กริยา เน้นหนักพยางค์หลัง เช่น

คำนาม

คำกริยา

de'crease /di:'kri:'s/

decréase /di:kri:'s/

su'rvey /sə:'vei/

survéy /s əvéi/

ข้อสังเกต เมื่อมีการลงเสียงหนักพยางค์ต่างกัน ลักษณะพยางค์หนักและพยางค์เบาจึงแตกต่างกันด้วย ดังนั้นการออกเสียงพยางค์หนักและพยางค์เบาในแต่ละกลุ่มจะไม่เหมือนกัน

3. คำใดก็ตามที่มีการเปลี่ยนแปลงคำเดิมทำให้ประเภทของคำกลายเป็นกริยาโดยการเติม "-ize" ซึ่งอ่านว่า /-aiz/ ให้มีการลงเสียงหนักบนพยางค์เดิมไม่เปลี่ยนแปลง เช่น

รูปเดิม

เปลี่ยนแปลงโดยเติม "ize"

su'bsidy /sabsidi/

subsidize /sabsidaiz/

cri'tic /kri'tik/

cri'ticize /kri'tisaiz/

4. คำที่ลงท้ายด้วย "-tion" "-sion" ส่วนใหญ่จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ท้าย เหล่านี้ และนิยมออกเสียง "n" ท้ายพยางค์ในลักษณะเป็นแกนพยางค์

-tion

-sion

-shion

eléction /ilékʃɒn/

vi'sion /v'ɪʒn/

fashion /fæʃɒn/

5. คำที่ลงท้ายด้วย "-ian" ส่วนใหญ่จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ท้ายเหล่านี้

เช่น

musi'cian /mjuzɪʃn/

come'dian /kəmi:'dʒən/

6. คำที่ลงท้ายด้วย "-ic" ส่วนใหญ่จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ท้ายเหล่านี้

เช่น

plastic /plæstɪk/logic /lɒdʒɪk/

• 7. คำที่ลงท้ายด้วย "-ual" ส่วนใหญ่จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ท้ายเหล่านี้

เช่น

vi'sual /vɪʒuəl/

• ánnual /éɲjuəl/

8. คำที่ลงท้ายด้วย "-ity" ส่วนใหญ่ จะมีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ที่สะกดด้วย

"-ity" เช่น

abi'lity /əbi'liti/

faci'lity /fəsi'liti/

9. คำที่ลงท้ายด้วย "-ious" หรือ "-eous" ซึ่งออกเสียงเป็น /iəs/ หรือ /əs/ นั้น ส่วนใหญ่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้าพยางค์ท้ายเหล่านี้เช่น

deli'cious /dɪlɪfəs/

énnvious /éɲviəs/

10. คำที่ลงท้ายด้วย "-ify" ส่วนใหญ่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้า "-ify" เช่น

electrify /iléktrɪfai/

téstify /téstɪfai/

ข้อสังเกต ถึงแม้ว่า "-fy" ในที่นี้จะ เป็นพยางค์เบาแต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงสระยังคงออกเสียง /ai/ เต็มรูป นั่นคือ /-fai/

11. คำซึ่งประกอบด้วย 3 พยางค์ขึ้นไปที่ลงท้ายด้วย "-ate" ส่วนใหญ่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ที่ 2 หน้า "-ate" (หรือพูดได้ว่าเน้นหนักบนพยางค์ที่ 3 นับจากข้างหลัง) เช่น

vi'olate /váialeit/

régulate /réguleit/

12. คำซึ่งประกอบด้วย 3 พยางค์ขึ้นไปที่ลงท้ายด้วย "-tive" ส่วนใหญ่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ที่ 2 หน้า "-tive" (พยางค์ที่ 3 นับจากข้างหลัง) และออกเสียง "-tive" ด้วยสระเสียงสั้น คือ /i/

sénsitive /sénsitiv/

rérelative /rélativ/

13. คำซึ่งประกอบด้วย 3 พยางค์ขึ้นไปและลงท้ายด้วย "-itude" ส่วนใหญ่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์หน้า "-itude" เช่น

áptitude /æptitju:d/ áttitude /ætitju:d/

ความสั้นยาวของสระในพยางค์เบา

1. พยางค์เบาหรือคือพยางค์ซึ่งไม่มีการลงเสียงหนักที่ลงท้ายด้วยอักษร "o" หรือ "ow" เมื่อออกเสียงให้ออกเป็นเสียง /ou/ ตามคุณสมบัติของเสียงเดิมโดยไม่เปลี่ยนแปลง เช่น

véto /vi:'təʊ/ potáto /pə'teɪtəʊ/

และคำเหล่านี้เมื่อเติม "s" หรือ "es" ท้ายคำ ให้ออกเสียง "s" หรือ "es" เป็นเสียง /z/

2. นอกเหนือจากสระ /ou/ ข้างต้นแล้วยังมีสระประสมและสระยาวอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนคุณสมบัติหรือลักษณะของเสียงสระนั้นๆ ทั้งๆที่อยู่ในพยางค์เบา เช่น ตัวอย่างต่อไปนี้สระที่ขีดเส้นใต้ในพยางค์เบาอ่านออกเสียงตามศัพท์อักษรแสดงการออกเสียงที่แสดงไว้ข้างหน้า

	เสียงสระ	ตัวสะกด
สระประสม	/əʊ/	téléphone /télifə <u>ʊ</u> n/
		aérodrome / <u>é</u> 'ərədrəʊm/
	/aɪ/	si'mplify /si'mplif <u>aɪ</u> /
	térrify /térif <u>aɪ</u> /	
สระเดี่ยว	/eɪ/	ráilway /réilw <u>eɪ</u> /
		áeroplane / <u>é</u> 'ərəpleɪn/
	/i:/	i'ncrease /i'nkri:s/
		phóneme /fəʊni:m/
	/u:/	áttitude / <u>æt</u> itju:d/
	i'mport /i'mpɔ:t/	

3. สระเสียงสั้นบางเสียงยังคงมีคุณสมบัติเหมือนเดิม ทั้งในพยางค์หนักและพยางค์เบา เช่น ตัวอย่างพยางค์ที่ขีดเส้นใต้

	พยางค์หนัก	พยางค์เบา
/æ/	áplstic /pl <u>æ</u> stik/	plasticity /pl <u>æ</u> sti'siti/
/ʌ/	condu'ct /kənd <u>ʌ</u> kt/	cónduct /kə'nd <u>ʌ</u> kt/

การลงเสียงหนักบนพยางค์กับการสะกด

ในที่นี้จะกล่าวถึงคำกลุ่มหนึ่งที่ออกเสียงพยางค์ท้ายว่า /ə:/ (เสียงยาว) มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ดังกล่าว และมีตัวสะกดของพยางค์นั้นๆ ในลักษณะลงท้ายด้วย "-er" หรือ "-ur" เช่น

préfér /prifə:'/

recu'r /rikə:'/

เมื่อเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์เพื่อแสดงอดีตกาล หรือแสดงลักษณะกำลังทำ ให้เพิ่มตัวสะกด "r" อีกหนึ่งตัวแล้วจึงเติมรูปทางไวยากรณ์ ส่วนการออกเสียงคำดังกล่าวยังคงเหมือนเดิม แต่ต้องออกเสียงรูปทางไวยากรณ์ที่เพิ่มเติมเข้ามาด้วย เช่น

préférred /prifə:'d/

preferring /prifə:'rin/

ในทางตรงกันข้ามมีคำบางกลุ่มมีลักษณะคล้ายกันคือ ออกเสียงพยางค์ท้ายว่า /ə/ (เสียงสั้น) แต่ไม่มีการลงเสียงหนักบนพยางค์ดังกล่าว ในการเปลี่ยนแปลงรูปทางไวยากรณ์เป็นอดีตกาล หรือแสดงกาลกำลังกระทำ ไม่มีการเพิ่ม "r" ในคำชุดนี้ เช่น

óffer /v'fə/

óffered /v'fəd/

óffering /v'fərin/

การเปลี่ยนพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักเมื่อเปลี่ยนประเภททางไวยากรณ์

คำในภาษาอังกฤษบางคำสามารถแปลงคำ หรือเปลี่ยนแปลงคำโดยการเพิ่มและเปลี่ยนแปลงพยางค์เพื่อแสดงประเภททางไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน ในกรณีนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก เช่น

u'niverse (n.) /ju:'nivs/

univérsal (adj.) /jnivə:'sl/

universálicity (n.) /ju:nivəsæ'licity/

ทำนองเสียง (intonation)

ทะฉนััน จันทรพันธุ์ (2549 : 212-213) กล่าวว่่า สัิ่งที่นักภาษาศาสตร์เห็นว่่าสำคัญและพยายามศึกษาเรื่งระดับเสียงก็เพราะนักภาษาศาสตร์พบว่าความแตกต่างของระดับเสียงของคนๆ หนึ่ง ในขณะที่พูดอาจบอกได้ว่่าเขามีอารมณ์เช่นไร เป็นต้นว่่าโกรธ พอใจหรือไม่พอใจ เป็นสุขหรือว่่าเศร้า ความแตกต่างของระดับเสียงเช่นนี้มีในทุกภาษา แต่นักภาษาศาสตร์ยังไม่สามารถยืนยันได้ว่่ารูปแบบที่แสดงอารมณ์ชนิดหนึ่งๆ จะเหมือนกันในทุกภาษาหรือไม่ ความแตกต่างหรือระดับเสียงที่ให้ความหมายสำคัญทางภาษาแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ วรรณยุกต์ (tone) และทำนองเสียง (intonation) ทำให้นักภาษาศาสตร์สามารถแบ่งภาษาทั่วโลกจ้่างๆ ออกเป็น 2 ประเภทตามลักษณะความแตกต่างของระดับเสียง ภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นลักษณะเด่น เรียกว่่าภาษาวรรณยุกต์ (tone language) เช่น ภาษาไทย จีน ลาว เวียดนาม พม่า ภาษาชาวเขาในประเทศไทย และภาษาในแถบแอฟริกา เป็นต้น ภาษาที่มีทำนองเสียงเป็นลักษณะเด่น เรียกว่่า ภาษการทำนองเสียง (intonation language) เช่น ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ ในแถบยุโรป ส่วนเรื่งวรรณยุกต์และทำนองเสียงต่างกันอย่่างไรนั้น สามารถทำความเข้าใจจากข้อความภาษาอังกฤษต่อไปนี้

Tone is pitch variation which is a property of the word while intonation is pitch variation which is a property of the sentence. This means that in a tone language a change of pitch is likely to change the meaning of individual words, whereas in an intonation language a change of pitch is likely to change the meaning of the sentence as a whole.

จากข้อความภาษาอังกฤษที่ยกมานี้ได้เน้นให้เห็นชัดเจนว่า *วรรณยุกต์* คือความแตกต่างของระดับเสียงที่เป็นส่วนสำคัญในภาษาวรรณยุกต์ คำหนึ่ง ๆ จะมีระดับเสียงชนิดหนึ่งเป็นส่วนสำคัญของคำนั้น การเปลี่ยนระดับเสียงของคำอาจทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ส่วน *ทำนองเสียง* คือรูปแบบความแตกต่างของระดับเสียงที่เป็นส่วนสำคัญของประโยค ดังนั้นภาษาทำนองเสียง คำแต่ละคำจะไม่มีระดับเสียงเฉพาะ การพูดออกมารั้งหนึ่ง ๆ จะต้องมีรูปแบบของระดับเสียงเฉพาะของประโยคหรือข้อความ การเปลี่ยนรูปแบบของระดับเสียงจะทำให้ความหมายทั้งประโยคเปลี่ยนไป ความหมายของประโยคที่กล่าวถึงนี้หมายถึงความหมายทางไวยากรณ์ซึ่งได้แก่ชนิดของประโยค เช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง จะมีรูปแบบของระดับเสียงต่างกัน

ในภาษาที่ไม่ใช่ภาษาวรรณยุกต์ เช่น ภาษาอังกฤษ ระดับเสียง (pitch) มีบทบาทสำคัญ ระดับเสียงมีบทบาทต่อวลีและประโยค ในประโยคบอกเล่าเราลงเสียงต่ำเมื่อเราพูดว่า John is going. แต่เมื่อเป็นประโยคคำถามเราจะยกเสียงสูงที่ท้ายประโยค ในภาษาที่ใช้ระดับเสียงในระบบการออกเสียง เช่น การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม หรือการเปลี่ยนระดับเสียงที่มีผลต่อความหมายเป็นสำคัญ เราเรียกภาษานั้นว่า ภาษาทำนองเสียง (intonation languages)

ประโยค 2 ประโยคในภาษาอังกฤษสามารถออกเสียงได้เหมือนกันตามหลักสัทศาสตร์ ยกเว้นในกรณีที่ เป็นภาษาทางการจึงเป็นไปตามระดับเสียงและทำนองเสียง ความแตกต่างนี้สามารถแยกให้เห็นถึงความแตกต่างได้ด้วยความหมาย ดูตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

- a. What did you put in my drink, Jane?
- b. What did you put in my drink, Jane?

ในประโยค a เป็นคำถามที่ถามว่า Jane ใส่อะไรลงไปในเรื่องดื่ม ในประโยค b คำถามถามว่า ใครบางคนใส่ Jane ลงไปในเครื่องดื่มหรือไม่ ในประโยค a ระดับเสียงสูงขึ้นอย่างรวดเร็วที่คำว่า drink และต่ำลง ในประโยค b ขึ้นเสียงสูงอย่างรวดเร็วที่คำว่า Jane และสูงอย่างต่อเนื่องโดยไม่มี การลดต่ำลง ระดับเสียงมีบทบาทสำคัญทั้งภาษาทำนองเสียงและวรรณยุกต์ แต่แตกต่างกันที่วิธีการ (Victoria Fromkin and Robert Rodman, 1988: 90-91)

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544 : 178) กล่าวว่า ในการสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้พูดอาจใช้ถ้อยคำสั้นยาวแตกต่างกันไป ถ้อยคำที่ใช้อาจจะสมบูรณ์ตามลักษณะไวยากรณ์จะเรียกว่าประโยค (sentence) หรือถ้อยคำที่ใช้อาจจะไม่สมบูรณ์ตามลักษณะไวยากรณ์ โดยละกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจกันได้ ถ้อยคำในลักษณะนี้เรียกว่า ถ้อยความ (utterance) ทั้งประโยคและถ้อยความ ต่างๆ ที่ใช้ในการสนทนาจะสื่อความได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับการใช้ทำนองเสียง (intonation) ที่เหมาะสม ประสานกับการใช้ส่วนประกอบอื่นๆ อาทิ การลงน้ำหนักพยางค์หรือคำ การพูดด้วยจังหวะของภาษาอังกฤษ ตลอดจนใช้รูปแบบเข้มหรือรูปแบบอ่อนของคำไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับสถานการณ์หรือเจตนาของผู้พูด

รูปแบบของทำนองเสียง

ทะฉนัน จันทรุพันธ์ (2549 : 215) กล่าวว่า ในการอธิบายลักษณะทำนองเสียงของภาษาอังกฤษผู้เขียนตำรามักแบ่งเสียงออกเป็นระดับต่าง ๆ ส่วนจะแบ่งเป็นกี่ขั้นก็ระดับนั้น ขึ้นอยู่กับผู้เขียนตำรานั้น ๆ ประสงค์จะอธิบายทำนองเสียงให้ละเอียดเพียงใด ในที่นี้จะแบ่งระดับเสียงออกเป็น 4 ระดับและใช้เส้นขีดแสดงระดับของทำนองเสียงแบบต่าง ๆ ดังนี้

ระดับ สูงมาก	ใช้เส้นขีดเหนือขอบตัวอักษร	เช่น \bar{a}
ระดับ สูง	ใช้เส้นขีดพอดีขอบตัวอักษรด้านบน	เช่น \bar{a}
ระดับ กลาง	ใช้เส้นขีดพอดีขอบตัวอักษรด้านล่าง	เช่น \underline{a}
ระดับ ต่ำ	ใช้เส้นขีดต่ำกว่าขอบตัวอักษรด้านล่าง	เช่น \underline{a}

การเปรียบเทียบระดับเสียงแสดงโดยการลากเส้นขึ้นลงในระหว่างเสียงทั้ง 4 ระดับ เช่น

<u>She is beautiful.</u>	เป็นระดับเสียงแบบ กลาง - สูง - ต่ำ
It is extremely good.	เป็นระดับเสียงแบบ กลาง - สูงมาก - ต่ำ

โดยปกติแล้วการพูดจะเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำในสามระดับ คือ ระดับเสียง สูง กลาง และ ต่ำ ส่วนระดับเสียงสูงมากในภาษาอังกฤษจะใช้ในกรณีที่พูดแบบเน้นคำหนึ่งคำใดมากกว่าปกติ หรือพูดแบบมีความรู้สึกตื่นเต้น มักไม่ค่อยใช้ในการสนทนาทั่วไป การเปลี่ยนระดับเสียงมักจะเปลี่ยนระหว่างพยางค์ แต่ระดับเสียงอาจเปลี่ยนในพยางค์ ๆ เดียวได้ ซึ่งจะแสดงด้วยเส้น ดังนี้

It's <u>g</u> ood.	เป็นระดับเสียงแบบ กลาง - สูง - ต่ำ
--------------------	------------------------------------

การเขียนแสดงทำนองเสียงในที่นี้ผู้วิจัยนำมาจากตำราของนักวิชาการเพียงคร่าว ๆ เท่านั้น เนื่องจากในการทดลองเน้นระดับเสียงแบบกลาง - สูง - ต่ำ ในประโยคยาวระดับเสียงที่แท้จริงอาจแบ่งได้มากกว่า 4 ระดับ และตามที่เขียนแสดงด้วยเส้นตรงได้หรือเหนือถ้อยคำที่ประกอบด้วยคำหลายคำ เป็นเพียงบอกว่าระดับเสียงของคำเหล่านั้นเท่ากันโดยประมาณ โดยที่เสียงที่พูดจริงอาจจะเปลี่ยนระดับขึ้นลงบ้าง แต่จะไม่สูงหรือลงต่ำกว่าเสียงในระดับถัดไป

ทฤษฎี จันทรพันธ์ (2549 : 215) กล่าวว่า ทำนองเสียงแบ่งได้เป็นประเภทใหญ่ๆ 2 ประเภท คือ ทำนองเสียงลดต่ำ (falling intonation) และทำนองเสียงไม่ลดต่ำ (non-falling intonation)

1. ทำนองเสียงลดต่ำ (falling intonation) คือทำนองเสียงซึ่งเมื่อขึ้นระดับสูงแล้วจะตกลงมาในระดับเสียงต่ำ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ หมายถึง ทำนองเสียงซึ่งเริ่มต้นจากเสียงระดับกลาง เมื่อเปลี่ยนระดับเสียงเป็นสูงแล้วระดับเสียงจะเป็นต่ำ เช่น

She is beautiful.

It's good

2. ทำนองเสียง กลาง - สูงมาก - ต่ำ หมายถึง ทำนองเสียงซึ่งเริ่มต้นจากเสียงระดับกลาง เมื่อเปลี่ยนเป็นระดับเสียงสูงขึ้น ระดับเสียงจะสูงขึ้นมาก ก่อนที่จะลดลงในระดับต่ำ เช่น

It's extremely good.

2. ทำนองเสียงไม่ลดต่ำ (non-falling intonation) คือทำนองเสียงซึ่งเมื่อขึ้นระดับสูงแล้วจะไม่ลดลงมาในระดับต่ำ แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. ทำนองเสียง กลาง - สูง - สูง หมายถึง ทำนองเสียงซึ่งเริ่มต้นจากระดับเสียงกลาง เมื่อเปลี่ยนเป็นระดับสูงแล้วจะไม่ลดระดับลง เช่น

Is she beautiful?

Is it good?

2. ทำนองเสียง กลาง - สูง - กลาง หมายถึง ทำนองเสียงซึ่งเริ่มต้นจากระดับเสียงกลาง เมื่อเปลี่ยนเป็นระดับเสียงสูงแล้วจะลดลงมาเพียงระดับกลางเท่านั้น เช่น

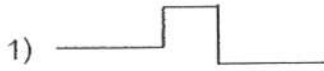
It's difficult, but it's worth trying it.

ในประโยคนี้เท่ากับมี 2 ทำนองเสียงคือ ทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - กลาง และทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - ต่ำ เครื่องหมาย | แสดงว่ามีการหยุด

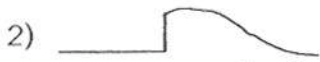
ทำนองเสียงจะมีความสัมพันธ์กับ sentence stress และ pause

ทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ

1. ลักษณะทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ โดยทั่วไปทำนองเสียงรูปแบบนี้เป็นทำนองเสียงที่พบมากที่สุด ในภาษาอังกฤษ (ทฤษฎี จันทรพันธ์ 2549 : 219 -221) แสดงด้วยเส้นเป็น 2 ลักษณะดังนี้คือ

(เมื่อพยางค์ที่เน้นหนักที่สุดไม่ใช่พยางค์ท้าย)

(เมื่อพยางค์ที่เน้นหนักที่สุดเป็นพยางค์ท้าย)

ทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - ต่ำ นี้เป็นลักษณะการพูดโดยทั่วไป ซึ่งผู้พูดมิได้ต้องการเน้นความหมายของคำใดเป็นพิเศษ ระดับเสียงจะเริ่มต้นในระดับกลางก่อน แล้วเปลี่ยนเป็นระดับสูงที่พยางค์ที่ได้รับการเน้นของ content word คำสุดท้ายของประโยค แล้วจะเปลี่ยนเป็นระดับเสียงต่ำ ในรูปแบบทำนองเสียงลักษณะที่สองจะเกิดเนื่องจาก content word คำสุดท้ายเป็นคำพยางค์เดียว หรือเป็นคำที่ลงเสียงหนักพยางค์ท้าย ดังนั้นระดับเสียงจะขึ้นสูงที่พยางค์ท้ายแล้วตกลงต่ำในพยางค์เดียวกัน ดังตัวอย่างเช่น

I'd li'ke some coffee.

I'd like some tea.

ในประโยคแรก coffee เป็น content word คำสุดท้าย คำว่า coffee จะลงเสียงหนักที่ พยางค์แรก ดังนั้นเสียงจะสูงขึ้นที่พยางค์แรกของคำ แล้วลดลงต่ำในพยางค์ที่สอง ส่วนตัวอย่างที่สอง tea เป็น content word คำสุดท้ายเป็นพยางค์เดียวดังนั้นเสียงจะสูงขึ้นและลงต่ำในพยางค์เดียว

ประโยคในภาษาอังกฤษ content word จะได้รับการเน้น หรือเรียกว่าได้รับ sentence stress แห่งสุดท้ายเมื่อคำที่เป็น content word คำสุดท้ายเป็นคำประสม ต้องนึกกฎการออกเสียงหนักในคำประสมด้วยว่าควรจะเน้นในคำใด ดังตัวอย่างเช่น

He went to a greenhouse. (เขาได้ไปยังเรือนเพาะชำ)

ในประโยคนี้มี content words สองคำ คือ went และ greenhouse และสองคำนี้จะได้รับ sentence stress คำว่า greenhouse เป็น content word คำสุดท้ายดังนั้นจะต้องขึ้นเสียงสูงที่คำนี้ แต่คำนี้เป็นคำประสม ตามกฎจะต้องลงเสียงหนักที่คำแรก นั่นคือ sentence stress แห่งสุดท้ายจะต้องลงที่คำแรกของ greenhouse เมื่อพูดทั้งประโยค โดยใช้ทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - ต่ำ จะต้องขึ้นเสียงสูงที่คำว่า "green"

He went to a greenhouse.

ในประโยคนี้มี content words 3 คำ went, green และ house ดังนั้นตามกฎของทำนองเสียงมีว่า จะต้องขึ้นเสียงสูงที่ content word คำสุดท้าย จึงต้องขึ้นเสียงสูงที่ house

They're washing machines. (มันเป็นเครื่องซักผ้า)

ในประโยคนี้ washing machines เป็นคำประสม ลงเสียงหนักที่พยางค์แรกของคำว่า washing เท่านั้น ดังนั้นคำ washing machines จึงเป็น content word คำเดียวของประโยคจึงต้องขึ้นเสียงสูงตามที่ได้แสดงไว้

2. ทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ จะใช้ในประโยคต่อไปนี้

1) ประโยคบอกเล่าทั่วไป เช่น

I li'ke a re'dröße
She hasn't told me the truth.

2) ประโยคคำสั่ง เช่น

Cút dówn the tree
Bring me a piece of páper

3) ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำที่แสดงคำถาม (question word) เช่น

Whén did you go?
Whó stole the money?
How do you li'ke the movie

3. ถ้าขึ้นเสียงสูงในคำที่ไม่ใช่ content word คำสุดท้าย อาจทำให้ความหมายของทั้งประโยคผิดไปได้ ในกรณีนี้แสดงว่าผู้พูดต้องการเน้นความหมายของคำนั้นเป็นพิเศษและถึงแม้คำนั้นจะไม่ใช่ content word แต่ถ้าผู้พูดต้องการเน้นความหมายของคำนั้นเป็นพิเศษก็จะลงเสียงหนักและขึ้นเสียงสูงที่คำนั้นได้ สังเกตความหมายของประโยคเมื่อพยางค์ที่ได้รับเสียงสูงไม่ได้อยู่ใน content word คำสุดท้าย

1. The book is under the desk.	-หนังสืออยู่ใต้โต๊ะ
2. The book is under the desk.	-หนังสืออยู่ใต้โต๊ะไม่ใช่อยู่บนโต๊ะ
3. The book is under the desk.	-หนังสืออยู่ใต้โต๊ะจริง ๆ
4. The book is under the desk.	-หนังสือต่างหากที่อยู่ใต้โต๊ะ

ทำนองเสียง กลาง - สูง - สูง

ทำนองเสียง กลาง - สูง - สูง เป็นทำนองเสียงที่ใช้มารองลงมาจากร่องเสียง
กลาง - สูง - ต่ำ (ทะฉนัน จันทรพันธุ์ 2549 : 226 -227) แสดงด้วยเส้นดังนี้

ทำนองเสียงรูปแบบนี้ก็เช่นเดียวกับทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ คือถ้าผู้พูดมิได้ต้องการเน้นความหมายของคำใดมากเป็นพิเศษ ระดับเสียงจะเริ่มจากระดับเสียงกลางก่อน แล้วจึงเปลี่ยนเป็นระดับเสียงสูงที่พยางค์ที่ลงเสียงหนักของ content word คำสุดท้าย แต่เสียงที่ขึ้นสูงนี้จะคงระดับสูงอยู่จนจบประโยค ไม่ลดลงต่ำแบบทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ ถึงแม้ว่าถัดจาก content word ไปจะมีอีกหลายคำหรือหลายพยางค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Do you understand?

Are they student?

Will you go to Bangkok tomorrow?

Should I give it to him?

ทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - สูง มักจะใช้ในประโยคคำถามที่ต้องตอบด้วย Yes หรือ No หรือแม้แต่ประโยคที่เป็นประโยคบอกเล่า ซึ่งปกติจะต้องใช้ทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ ถ้าใช้ทำนองเสียง กลาง - สูง - สูง ประโยคก็จะกลายเป็นคำถาม ตัวอย่างเช่น

A: I like to study phonetics.

B: You like to study phonetics?

จากตัวอย่างคำพูดของ A เป็นการบอกเล่าให้ข้อมูลธรรมดา จึงให้ทำนองเสียง กลาง - สูง - ต่ำ มีความหมายว่า "ฉันชอบเรียนวิชาสัทศาสตร์" คำพูด B เท่ากับเป็นการทวนคำพูด A การใช้ทำนองเสียงแบบ กลาง - สูง - สูง ทำให้ประโยคที่ B พูดกลายเป็นประโยคคำถาม เป็นทำนองแบบไม่แน่ใจ คำพูดของ B จึงมีความหมายว่า "คุณว่าฉันชอบเรียนสัทศาสตร์หรือ"

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2544 : 180) กล่าวว่า ระดับเสียง (pitch) คือเสียงสูงๆ ต่ำๆ ที่มนุษย์สามารถเปล่งออกมาได้ เป็นการทำงานของเส้นเสียงซึ่งอยู่ในกล่องเสียง นั่นคือถ้าเส้นเสียงสั่นด้วยความถี่สูงในขณะพูด แสดงว่าผู้พูดกำลังพูดด้วย ระดับเสียงสูง (high) และถ้าเส้นเสียงสั่นด้วยความถี่ต่ำจะพูดด้วย ระดับเสียงต่ำ (low) หรือถ้าเส้นเสียงสั่นด้วยความถี่ปานกลางจะพูดด้วย ระดับเสียงกลาง (mid) นอกจากนี้ความถี่ของการสั่นของเส้นเสียงยังเปลี่ยนแปลงได้ คือ เปลี่ยนจากความถี่สูงกว่าไปสู่ความถี่ต่ำกว่า ระดับเสียงที่เกิดขึ้นคือ ระดับเสียงลง (falling) นั่นคือค่อยๆ ทอดเสียงลงจากสูงไปต่ำ และในทางตรงกันข้ามถ้าเปลี่ยนความถี่ของการสั่นของเส้นเสียงจากต่ำกว่าไปสู่ความถี่สูงกว่า ระดับเสียงที่เกิดขึ้นจะเป็น ระดับเสียงขึ้น (rising) ระดับเสียงลงและระดับเสียงขึ้นสามารถเกิดต่อเนื่องได้อีก 2 ลักษณะ คือ เป็นระดับเสียงขึ้นตามด้วยระดับเสียงลง เรียกว่า ระดับเสียงขึ้น-ลง (rise-fall) อีกลักษณะหนึ่ง คือ ระดับเสียงลงตามด้วยระดับเสียงขึ้น เรียกว่า ระดับเสียงลง-ขึ้น (fall-rise) เมื่อถึงจุดนี้ผู้เรียนจะรู้จักระดับเสียง 7 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง ระดับต่ำ ระดับลง ระดับขึ้น ระดับขึ้น-ลง และ ระดับลง-ขึ้น นอกจากการพูดโดยมีระดับเสียงต่างๆ แล้ว

ผู้พูดบางคนอาจพูดด้วย “น้ำเสียง” ต่าง ๆ ได้อีก 3 แบบ คือ *น้ำเสียงปกติ* ใช้ในการพูดในลักษณะปกติวิสัย *น้ำเสียงสูง* เป็นน้ำเสียงที่เกิดขึ้นโดยมีความรู้สึกบางอย่างแอบแฝง เช่น โกรธ ตื่นเต้น ตกใจ ประชด ดีใจ และมักใช้เมื่อมีการเน้นความ (emphasis) *น้ำเสียงต่ำ* เป็นน้ำเสียงที่เกิดขึ้นในขณะที่พูดโดยมีความรู้สึกบางอย่างแอบแฝงเช่นกัน เช่น โกรธ (ดุตัน) ไม่แยแส แสดงในทางลบ และใช้เมื่อมีการพูดแบบเน้นความด้วยน้ำเสียงต่ำ

นักวิชาการทางภาษาศาสตร์ กล่าวถึงความสำคัญของการลงเสียงหนักบนพยางค์ ทำนองเสียง ไว้ในตำรามากมาย ในแนวคิดของผู้วิจัยหลังจากได้ศึกษาเกี่ยวกับหลักภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์เพื่อการสอนแล้ว มีแนวคิดว่าการจดจำและการนำไปใช้ซึ่งหลักของการลงเสียงหนักบนพยางค์บนพยางค์ในคำและทำนองเสียงในประโยคภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องง่ายแต่หากครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ เรียนรู้อย่างถ่องแท้สามารถอธิบายถ่ายทอดได้อย่างกระจ่าง และเมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนเกิดทักษะ จะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เอกสารเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์เพื่อการเรียนการสอน

ความหมายของภาษาศาสตร์ (Linguistics)

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547 : 128) กล่าวถึงภาษาศาสตร์แนวใหม่หรือภาษาศาสตร์ทั่วไปของ เดอ ซอซูร์ พอสังเขปดังนี้

เนื้อหาของภาษาศาสตร์ประกอบด้วยลักษณะต่างๆ ที่เกิดขึ้นในคำพูดของมนุษย์ ไม่ว่าจะมนุษย์นั้นจะเป็นชนเผ่าใด ลำหลังหรือมีอารยธรรมสูงเพียงใด และไม่ว่าจะจะเป็นภาษาที่เกิดขึ้นในแบบใดหรือสมัยใด สรุปได้ว่าภาษาศาสตร์สนใจศึกษาภาษาทุกภาษา สนใจภาษาทุกลักษณะ ตลอดจนสนใจภาษาที่เกิดขึ้นในทุกกาลเวลา

นันทนา รณเกียรติ (2548 : 1-3) กล่าวว่า ภาษาศาสตร์ คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับภาษาต่างๆ ไปของมนุษย์ตามแนววิทยาศาสตร์ในวิชาภาษาศาสตร์มีการศึกษาภาษาศาสตร์สาขาย่อยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหลายสาขา ดังต่อไปนี้

สัทศาสตร์ (Phonetics) ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติของเสียงพูด ศึกษาในด้านการทำงานของอวัยวะต่างๆ ในการออกเสียงพูด ศึกษาลักษณะทางกายภาพของคลื่นเสียง การรับฟังเสียงของหูและประสาทสมอง ตลอดจนการใช้สัญลักษณ์แทนเสียง (phonetic symbols)

ระบบเสียง (Phonology) ศึกษาหลักการและวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ คือพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การลงเสียงหนักบนพยางค์ จังหวะและทำนองเสียง เป็นต้น

ระบบคำ (Morphology) เป็นการศึกษาการวิเคราะห์โครงสร้างของคำว่า คำๆ หนึ่งนั้น ประกอบด้วยหน่วยคำอะไรบ้างและในภาษานั้น ๆ มีการนำเอาหน่วยคำมาประกอบเข้าเป็นคำอย่างไร

ระบบวากยสัมพันธ์ (Syntax) เป็นการศึกษาในด้านการวิเคราะห์ประโยคเพื่อดูว่าโครงสร้างของประโยคมีการเรียบเรียงหน่วยคำในประโยคอย่างไร และหน้าที่ของหน่วยคำนั้นในประโยคคืออาจจะทำหน้าที่เป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา เป็นต้น

อรรถศาสตร์ (Semantics) ศึกษาความหมายในแง่ของปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาและในแง่ภาษาศาสตร์

ภาษาศาสตร์ปฏิบัติ (Pragmatics) คือศึกษาลักษณะการใช้ภาษาตามลักษณะความเป็นจริงในสถานการณ์หรือบริบทต่างๆ ซึ่งอาจไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

ภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคม อิทธิพลของปัจจัยทางสังคมที่มีต่อการใช้ภาษา รวมถึงการแปรของภาษาตามปัจจัยต่างๆ ทางสังคม เช่น ปัจจัยด้าน เพศ อายุ การศึกษา ชนชั้นสังคม เป็นต้น

ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ศึกษาองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่มีต่อกระบวนการพัฒนาทางภาษาของมนุษย์ ซึ่งจะครอบคลุมไปถึงการเรียนรู้ภาษาทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ (Historical linguistics) ศึกษากระบวนการเปลี่ยนแปลงทางภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านเสียง ไวยากรณ์ ความหมาย รวมทั้งศึกษาความเป็นมา วิวัฒนาการประวัติ การเปลี่ยนแปลงของภาษาใดภาษาหนึ่งหรือหลายภาษามาเปรียบเทียบกัน

ปรัชญาภาษา (Philosophy of language) เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ภาษาโดยใช้หลักการวิเคราะห์ตามหลักของปรัชญาหรือความเป็นจริงในชีวิต

ภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ (Computational linguistics) ศึกษาการนำเอาคอมพิวเตอร์มาช่วยในการวิเคราะห์และศึกษาในแง่มุมต่างๆ เช่น ช่วยในการแปล การทำพจนานุกรม การสังเคราะห์เสียงพูด การวิเคราะห์เสียงพูด เป็นต้น

ภาษาศาสตร์เชิงมานุษยวิทยา (Anthropological linguistics) เป็นการศึกษาความหลากหลายของภาษาอันเกิดจากความเชื่อของมนุษย์ อิทธิพลของสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนการวิเคราะห์การสื่อสารและการใช้ภาษา โดยใช้ทฤษฎีหรือหลักความคิดทางมานุษยวิทยา

ภาษาศาสตร์ประสาทวิทยา (Neurolinguistics) เป็นสาขาหนึ่งของวิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษาของมนุษย์ ศึกษาการที่สมองควบคุมการทำงานของอวัยวะใน

การออกเสียงภายในปากและการรับฟังเสียงของหู นอกจากนี้ยังศึกษาความผิดปกติทางการพูด การฟัง ซึ่งอาจจะเกิดจากระบบการทำงานของสมอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาภาษาศาสตร์สาขาย่อยที่ใช้เป็นแนวทางในการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ คือสัทศาสตร์ (Phonetics) และ ระบบเสียง (Phonology)

ประโยชน์ของวิชาสัทศาสตร์

เหตุผลที่ทำให้เราออกเสียงภาษาต่างชาติไม่ได้ ก็เพราะเสียงบางเสียงเราไม่มีในภาษาของเราเอง เช่น เสียงต้นพยางค์ในคำว่า *thin* /θ/ หรือคำว่า *this* /ð/ ซึ่งมีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทย ดังนั้นคนไทยส่วนมากจะมีปัญหาในด้านการออกเสียงเหล่านั้น การแก้ปัญหาจะทำได้โดยเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าทำไมผู้เรียนจึงไม่สามารถออกเสียงนั้นได้ และผู้สอนจะใช้วิชาสัทศาสตร์มาอธิบายให้ผู้เรียนได้ทราบว่าควรทำอย่างไรจึงจะสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหานั้นได้ ครูสอนภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาสัทศาสตร์ เพราะจะต้องสามารถสังเกตและวินิจฉัยได้ว่านักเรียนออกเสียงอย่างไร ถ้าออกเสียงผิดก็ต้องรู้ว่าผิดอย่างไร และที่สำคัญมากคือต้องรู้ว่าเมื่อผิดแล้วต้องแก้ไขอย่างไร หากไม่มีความรู้ทางสัทศาสตร์จะแก้ไขไม่ได้ผลเท่าที่ควร

ในการเรียนภาษาต่างชาตินั้น เราต้องฝึกไม่เฉพาะแต่เสียงพยัญชนะ (consonants) สระ (vowels) และวรรณยุกต์ (tone) (ในกรณีของภาษาที่มีวรรณยุกต์ เช่น ภาษาพม่า จีน) เท่านั้น เราจำเป็นต้องฝึกการออกเสียงของส่วนประกอบอื่นๆ ของภาษา เช่น เสียงหนักเบาหรือการเน้น (stress) จังหวะเสียง (rhythm) และทำนองเสียง (intonation) อีกด้วย ทั้งนี้เพราะว่าส่วนประกอบของภาษาเหล่านี้มีความสำคัญมากในภาษา ตัวอย่างเช่น ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย จะเห็นได้ว่าบางครั้งเราสามารถออกเสียงพยัญชนะ สระ ของภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง แต่คนอังกฤษไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูด ทั้งนี้เพราะว่าเราออกเสียงส่วนประกอบอื่นๆ ของภาษาดังกล่าวข้างต้นไม่ถูกต้อง (นันทนา รณเกียรติ. 2548: 7)

Part of knowing a language is knowing the phonology or sound system of that language – the inventory of phones, the phonetic segments that occur in the language, and the ways in which the pattern. (Victoria Fromkin and Robert Rodman. 1988: 113)

ระบบเสียง (phonology) ศึกษาหลักการและวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ คือพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงเป็นต้น

ภาษาศาสตร์เพื่อการเรียนการสอน (Educational Linguistics)

แนวคิดด้านภาษาศาสตร์เพื่อการสอนภาษาโดยใช้หลักการเปรียบเทียบ ซึ่งสัมพันธ์กับภาษาศาสตร์เพื่อการเรียนการสอนภาษา (Educational Linguistics) เป็นส่วนสำคัญที่ผู้สอน

ภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องนำมาพิจารณาเพื่อการเลือกเนื้อหาที่จะใช้สอน และพิจารณาความเหมือนหรือความแตกต่างของภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่เป็นเป้าหมาย ในการพิจารณาความเหมือนและความแตกต่าง ของภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่เป็นเป้าหมายควรพิจารณาในทุก ระดับทางภาษา เช่นการพิจารณาความเหมือนและความแตกต่างด้านการพูดและการออกเสียง (pronunciation) ซึ่งสัมพันธ์กับระดับเสียงและระบบเสียง ด้านคำศัพท์ (vocabulary) ซึ่งสัมพันธ์กับระดับความหมาย ตลอดจนด้านไวยากรณ์และการสื่อความ (grammar and communication) ซึ่งสัมพันธ์กับระดับไวยากรณ์และสารสัมพันธ์ อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์ในการสอนภาษาต่างประเทศ ที่มุ่งเน้นการเรียนการสอนในระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันก็มีส่วนทำให้การพิจารณาการเปรียบเทียบ ภาษาในระดับหนึ่งของภาษาเด่นกว่าอีกระดับหนึ่งของภาษา (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2540: 26)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยึดเกณฑ์การสอนออกเสียงพูดให้แก่ประชากรโดยใช้คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่เป็นรูปธรรมและใช้โครงสร้างทางภาษาแบบง่าย ๆ เพื่อสื่อความ ดังนั้นแนวคิดทางภาษาศาสตร์และการเปรียบเทียบภาษาที่นำมาใช้ในครั้งนี้ จึงมุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบความแตกต่างหรือความเหมือนของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในระดับเสียงและระบบเสียง (Phonetics and Phonology) (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2540 : 26) เป็นการจัดการเรียนการสอนการลงเสียงหนักบน พยางค์บนพยางค์ในคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์ และทำนองเสียงในประโยคอย่างง่าย เหมาะสมกับระดับของกลุ่มประชากร คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเนื้อหาสาระออกเป็นสองส่วนคือ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจทฤษฎีของการออกเสียงคำที่มากกว่า 1 พยางค์ รูปแบบการเน้นเสียงหนักเบาบนพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ (Word Stress Patterns in English) สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเน้นเสียงหนักเบา (stress marks) ทำนองเสียง (intonation) จำนวนทั้งสิ้น 2 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้แผนละ 1 ชั่วโมง

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนต้องคำนึงถึงการออกเสียงคำ 2 พยางค์ คือต้องมี การลงเสียงหนัก (stress) บนพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะประจำของพยางค์นั้น ผลก็คือทำให้เกิดพยางค์หนัก (stressed syllable) และพยางค์เบา (unstressed syllable) และทำนองเสียง (intonation) ในประโยค มีจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสิ้น 5 แผน ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้แผนละ 2 ชั่วโมง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง "สัมฤทธิ์ผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยโดยใช้แนวคิดและวิธีทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา" ซึ่งมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือเพื่อพิจารณาหาวิธีที่เหมาะสมของเด็กไทยที่สามารถแสดงศักยภาพในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อแสดงแนวการสอนและสร้างบทเรียนตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา ตลอดจนเพื่อดูผลสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนหลังการเรียนเสร็จสิ้นลง ผลการทดสอบหลังสอน พบว่า **นักเรียนในกลุ่มทดลองวัย 8-11 ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงมาก**

จากการศึกษาผลงานการวิจัยของพิณทิพย์ ทวยเจริญที่ได้กล่าวถึงแล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดอายุของกลุ่มประชากรที่ใช้ในงานวิจัยของผู้วิจัยเองคือนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นช่วงของวัยที่เหมาะสมของเด็กไทยที่สามารถแสดงศักยภาพในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อแสดงแนวการสอนและสร้างบทเรียนตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์

สุวิภา ชมภูบุตร (2548 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำและทำนองเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำและทำนองเสียงภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเสียงและการออกเสียงของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเสียงและการออกเสียงของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์หาค่าระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าเท่ากับ 81.91 / 79.89 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ความสามารถในการฟังเสียงและออกเสียงของนักศึกษาลงเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำและทำนองเสียงภาษาอังกฤษ หลังจากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ ทำให้ทราบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำและทำนองเสียงภาษาอังกฤษมีประโยชน์เป็นอย่างมากต่อผู้เรียนทางด้านภาษา เพราะช่วยทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษดีขึ้น อีกทั้งยังพัฒนาทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกด้วย

สิริพร กุ่ยกระโทก (2549) ศึกษาผลการวิจัยด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) บ่งชี้ว่า ปัญหาใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งของนักเรียนคือ การออกเสียง ด้วยเหตุนี้ทำให้นักเรียนจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารด้วยภาษาพูด ทั้งนี้เพราะการออกเสียงคือ วิญญาณของการสนทนา (Pronunciation is the soul of Conversation.) ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องให้ความรู้และฝึกฝนให้นักเรียนออกเสียงให้ได้ถูกต้องโดยบูรณาการไปกับการสอนทุกทักษะ ทั้งฟัง พูด อ่านและเขียน ครูต้องช่วยให้นักเรียนจดจำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการออกเสียงที่เป็นพื้นฐานในระดับ พยางค์ คำ วลี และประโยคให้ได้ ส่วนการออกเสียงระดับข้อความต่อเนื่องและการสนทนาจะปรับเปลี่ยนไปตามวัตถุประสงค์และอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดในสถานการณ์ต่างๆ นักเรียนต้องได้เรียนรู้และฝึกฝนตามสถานการณ์นั้นๆ

วรรณิ โหยงโสภา (2549 : บทคัดย่อ) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียน ก่อนและหลังใช้ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองเต่า ตำบลหนองแขง กิ่งอำเภอบ้านแฮด จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2 จำนวน 13 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 6 แผน ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 29 ชุด ผลการศึกษาพบว่า 1. ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.92 2. คะแนนของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าคะแนน ก่อนทดลองใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

อดิศา เบญจรัตนานนท์ และคณะ (2552) แม้ว่าบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเช่นคนไทย จะมีบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เอื้อให้การพูดภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือคล้ายเจ้าของภาษามากนัก ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการพูดของตนได้ หากมีการฝึกฝนอย่างถูกหลักการ ด้วยวิธีการที่เหมาะสม และฝึกที่ละขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระ ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษานั้น ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกตัดออกเสียงพยัญชนะและสระให้ชัดเจนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นลำดับแรกแล้วจึงฝึกเสียงพยัญชนะที่เกิดขึ้นในคำ ในตำแหน่งต้นพยางค์ และตำแหน่งท้ายพยางค์

2. การฝึกออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เมื่อฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระได้อย่างชัดเจน และถูกต้องแล้ว จึงฝึกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ทั้งนี้ในการฝึกควรเริ่มด้วยการฝึกออกเสียงคำที่มี 1 พยางค์

3. การฝึกออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ การฝึกเช่นนี้ ผู้ฝึกต้องให้ความสำคัญต่อการลงเสียงหนักบนพยางค์ (stress) ทั้งนี้เพราะคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์นั้น จะมีการลงเสียงหนักเบา พยางค์ไม่เท่ากัน การลงเสียงหนักเบาพยางค์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ขึ้นไปนั้นจะมีการลงเสียงหนักเบาพยางค์ที่คงที่เฉพาะคำ ซึ่งถ้าเน้นหนักเบาผิดตำแหน่งไป ผู้ฟังอาจจะไม่เข้าใจว่าผู้พูดหมายถึงคำใด นอกจากนี้ระดับเสียงหรือเสียงสูงต่ำของพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักจะแตกต่างไปจากพยางค์ที่ไม่มีการลงเสียงหนัก ในขณะที่เดียวกันผู้ฝึกพูดภาษาอังกฤษยังต้องให้ความสนใจแก่ พยางค์หนัก (strong syllable) และพยางค์เบา (weak syllable) ซึ่งเกิดขึ้นสัมพันธ์กับการลงเสียงหนักเบาพยางค์นั่นเอง

4. การฝึกออกเสียงคำประสม วลี ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง เมื่อฝึกออกเสียงคำหลายพยางค์แล้ว จำเป็นต้องฝึกออกเสียงในถ้อยความที่ยาวขึ้น อาทิ คำประสม วลี ประโยค

5. การฝึกทำนองเสียง การใช้ทำนองเสียงให้เหมาะสมในครั้งหนึ่งๆ นั้น ขึ้นอยู่กับเจตนาและอารมณ์ที่ผู้พูดประสงค์จะแสดงออก โดยทำนองเสียงที่แตกต่างกันจะสื่อความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติไม่เหมือนกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

Lekawatana and others (1969 : 9) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ภายใต้โครงการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาของมหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยศึกษาทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบประโยค ซึ่งเป็นการวิจัยที่ค่อนข้างสมบูรณ์มาก ในเรื่องของระบบเสียง พงษ์ศรี และคณะ พบว่า ส่วนที่เป็นลักษณะพิเศษของระบบเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น เสียงหนักเบาและทำนองเสียงเป็นส่วนที่มีปัญหามากที่สุด แต่ส่วนที่มีลักษณะสามัญ คือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะ จะเป็นปัญหาเฉพาะตอนเริ่มต้นเรียน ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกหัดมากพอก็จะสามารถผ่านพ้นปัญหานั้นไปได้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยของฟุงเฟื่อง เครือตราชู (Kruatrachue, 1960) ที่ได้ทำการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะหลังจากที่ได้ข้อมูลการเปรียบเทียบความต่างของระบบเสียงทั้งสองแล้ว นำผลการวิเคราะห์นั้นไปตรวจสอบกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย จำนวน 20 คน และสรุปปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยในส่วนของลักษณะเสียงซ้อนไว้ว่า ในการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ลักษณะเสียงซ้อนเป็นปัญหาสำคัญสำหรับคนไทย เสียงเหล่านี้ได้แก่ เสียงหนักเบา ช่วงต่อของเสียง และระดับเสียงสูงต่ำ

ผลการศึกษาวิจัยข้างต้นได้สร้างข้อสังเกตที่น่าสนใจในการศึกษาเรื่องระบบเสียงซ้อน (suprasegmentals) ต่อมาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเสียงเน้นหรือการลงเสียงหนักบนพยางค์ ความแตกต่างของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทยนี้ ได้มีการศึกษาที่สนับสนุนผลสรุปดังกล่าวนี้ คือ ในงานวิจัยของนิตยา วัลโรจน์วงศ์ (2527) เรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบต่างของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ" ซึ่งพบว่า ระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์เดียวในภาษาไทยคล้ายกันกับระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษ คนไทยจึงไม่ค่อยมีปัญหามากนักในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษพยางค์เดียว ส่วนระบบเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาไทยนั้น แตกต่างจากระบบเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษอย่างมาก กล่าวคือ ภาษาอังกฤษมีระบบเสียงแบบไม่คงที่ พยางค์หนักอาจจะอยู่ที่ตำแหน่งใดในคำก็ได้ ส่วนมากมักจะอยู่ที่พยางค์แรก ในขณะที่ระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทยเป็นระบบคงที่ พยางค์หนักเป็นเอกของคำหลายพยางค์นั้นจะอยู่ที่พยางค์ท้ายเสมอ (ยกเว้นในคำซ้ำบางประเภท) ซึ่งนอกจากระบบเสียงหนักเบาที่มีลักษณะแตกต่างกันแล้ว ยังทำหน้าที่ในภาษาที่แตกต่างกันอีกด้วย

จากการศึกษาผลงานวิจัยทั้งในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศของนักวิชาการหลายท่านที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้นและพัฒนาทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์มากขึ้น และนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ดังงานวิจัยของพงษ์ศรี เลขะวัฒนะ และคณะ (Lekawatana and other, 1969 : 9) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ภายใต้โครงการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาของมหาวิทยาลัยมิชิแกนโดยศึกษาทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำและระบบประโยคซึ่งเป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างสมบูรณ์มาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฟุงเพื่อเครือตาชู่ (Kruatrachue, 1960) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบระบบภาษาไทยกับระบบภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในงานวิจัยของพิณทิพย์ ทวยเจริญ เรื่อง "สัมฤทธิ์ผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยโดยใช้แนวคิดและวิธีการทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา" ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดวิจัยของประชากรที่เหมาะสมของเด็กไทยที่สามารถแสดงศักยภาพในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยประยุกต์ใช้แนวคิดตามหลักภาษาศาสตร์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนณัฐเวศม์ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 36 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนณัฐเวศม์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน
2. แบบประเมินทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์สองพยางค์ในประโยคอย่างง่าย จำนวนทั้งสิ้น 5 หมวด หมวดละ 6 ประโยค รวมทั้งสิ้น 30 ประโยค เป็นแบบตรวจสอบรายการ ใช้เวลาในการสอบ 9 ชั่วโมง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างและหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ศึกษาตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยศึกษาเนื้อหาขอบข่ายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการสอน แนวการจัดการกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน รวมถึงกระบวนการวัดและประเมินผล

1.2 ศึกษาหลักสูตรโรงเรียนมัธยมศึกษากรมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พุทธศักราช 2551 คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ หนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.3 ศึกษาทฤษฎีและวิธีการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของ นักวิชาการต่างๆ

1.4 กำหนดคำศัพท์เพื่อนำไปสร้างประโยคเพื่อนำไปใช้ในการทดลองจากเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 เรื่อง คือ ครอบครัว ห้องเรียน สถานที่ อาหารและเครื่องดื่ม การถามทางบอกทาง

1.5 นำทฤษฎีและวิธีการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์มาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 ชั่วโมง จำนวน 2 แผน นำคำศัพท์ในเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 ชั่วโมง จำนวน 10 แผน รวมแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสิ้นจำนวน 12 แผน โดยใช้วิธี 3P's ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำ (Presentation) ครูนำเสนอบทเรียนเป็นคำศัพท์และรูปประโยคให้ชัดเจนด้วยการฟัง พูด

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก (Practice) ครูจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกภาษาด้วยวิธีการต่างๆ เน้นการสื่อสารด้วยการฟังและพูดเพื่อใช้ภาษาที่ครูนำเสนอในชั้น P1 ให้คล่องแคล่ว แล้วจึงฝึกการออกเสียง

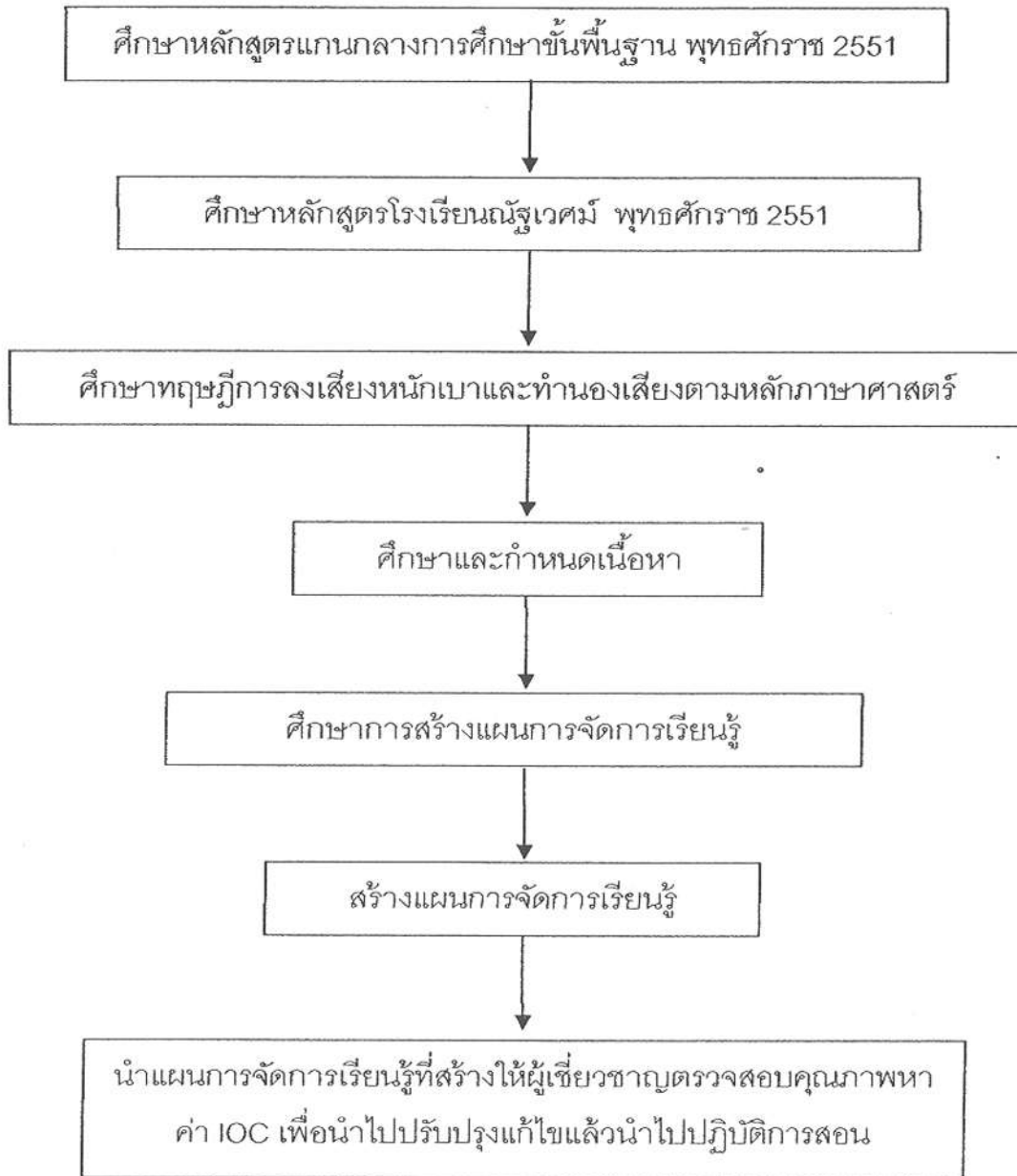
ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (Production) ครูให้นักเรียนอ่าน-เขียน ทำ แบบฝึกหัดหรือนำ ภาษาไปใช้ในการเล่นเกม ร้องเพลง และบูรณาการทักษะในการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งหมดไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบและพิจารณาข้อความให้เหมาะสมและชัดเจนในด้านความตรงของคำศัพท์ตามเนื้อหา การใช้ภาษา

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปปฏิบัติการสอบ

การสร้างและหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

2. แบบประเมินทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

2.1 สร้างแบบฝึกทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในประโยคตามมาตรฐานตัวชี้วัด ของหลักสูตรโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พุทธศักราช 2551

2.2 สร้างแบบประเมินทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงแบบตรวจสอบรายการ (checklist) จำนวน 30 ประโยค พร้อมกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยการประเมิน การเน้นหนักบนพยางค์บนพยางค์ และทำนองเสียงในประโยค

2.3 แบบประเมินการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในประโยค ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบ่งออกเป็น 5 เรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 แบบประเมินการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง เรื่อง ครอบครัว ประกอบด้วยประโยค จำนวน 6 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม เป็น 6 คะแนน

2.3.2 แบบประเมินการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง เรื่อง ห้องเรียน ประกอบด้วยประโยค จำนวน 6 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม เป็น 6 คะแนน

2.3.3 แบบประเมินการการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง เรื่อง อาหารและเครื่องดื่ม ประกอบด้วยประโยค จำนวน 6 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม เป็น 6 คะแนน

2.3.4 แบบประเมินการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง เรื่อง สถานที่ ประกอบด้วยประโยค จำนวน 6 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม เป็น 6 คะแนน

2.3.5 แบบประเมินการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง เรื่อง การถามทางและการบอกทาง ประกอบด้วยประโยค จำนวน 6 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม เป็น 6 คะแนน

2.4 ใช้เกณฑ์การให้คะแนนการพูดของคลาก (Clark, 1980) ด้านการออกเสียง (pronunciation) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

0 คะแนน หมายถึง เมื่อผู้พูดลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงไม่ถูกต้อง

1 คะแนน หมายถึง การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงได้ถูกต้อง

(อัจฉรา วงศ์โสธร 2538 : 86)

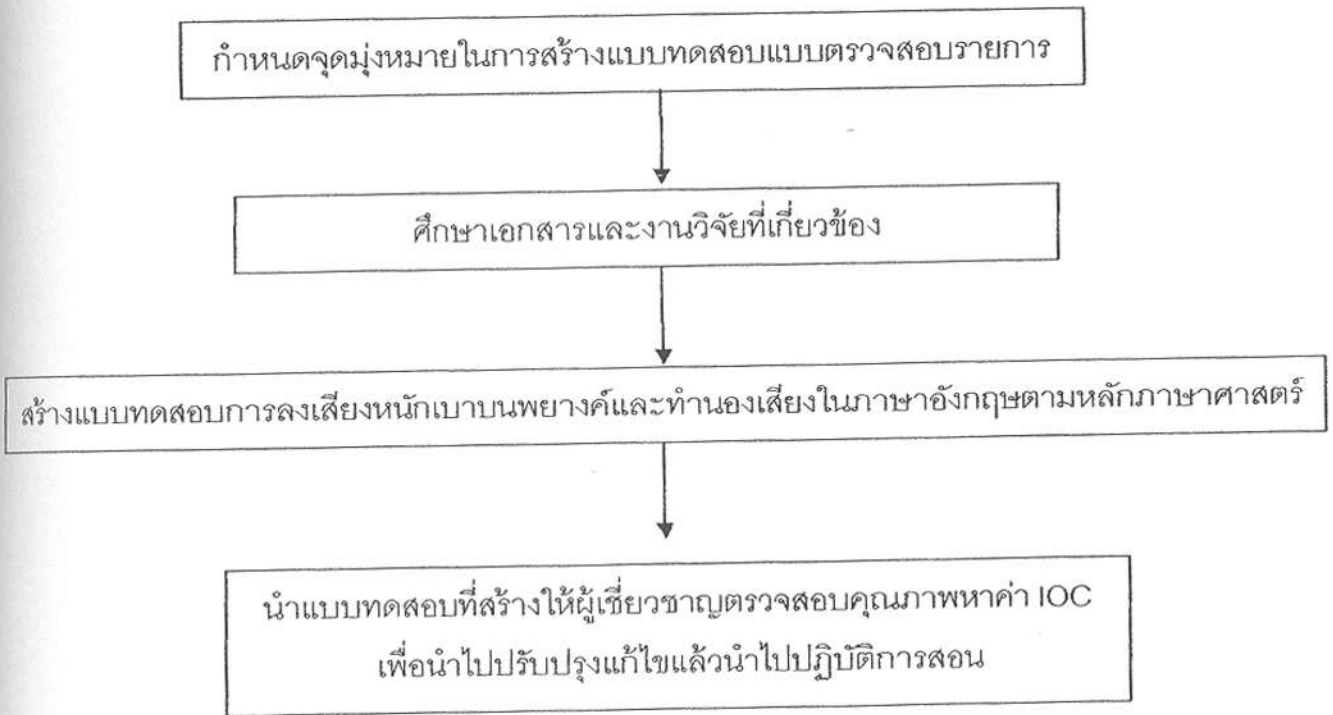
2.5 นำแบบฝึกทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาคำแนะนำของเนื้อหาวิชาและการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.6 นำแบบฝึกทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงและทำนองเสียงมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้

2.7 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1-2 โรงเรียน
ณัฐเวศม์ อำเภอพระประแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุทพรปราการ เขต 2 จำนวน 36 คน

2.8 นำแบบทดสอบตรวจให้คะแนน การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงได้
ถูกต้อง 1 คะแนน การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงไม่ถูกต้อง 0 คะแนน

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง
มีขั้นตอนดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการลงเสียงหนักเบา
บนพยางค์และทำนองเสียง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มประเมินก่อนและหลัง One Group Pretest-Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังนี้

กลุ่ม	ประเมินก่อน	ทดลอง	ประเมินหลัง
E	T1	X	T2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E คือ กลุ่มทดลอง

X คือ การสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

T1 คือ การประเมินก่อนการจัดการกระทำทดลอง

T2 คือ การประเมินหลังการจัดการกระทำทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ประเมินก่อน (Pretest) เพื่อวัดทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงของนักเรียน

2. ทำการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการสอน จำนวน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ระยะเวลาในการดำเนินการสอนเป็นเวลา 6 สัปดาห์

3. เมื่อสิ้นสุดการสอนตามกำหนด ทำการประเมินหลังการเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

4. นำผลการประเมินที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยการนำ คะแนนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอนการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ โดยใช้สถิติ t-test for dependent สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร เพอร์กูสัน (ประคอง กรรณสูตร 2542) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

$\frac{\sum X}{N}$ คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้ง N จำนวน

N คือ จำนวนนักเรียน

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร (ประคอง กรรณสูตร 2542)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N(\sum X^2) - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ

S.D.	คือ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum X$	คือ	ผลรวมของคะแนน
N	คือ	จำนวนข้อมูล
$\sum X^2$	คือ	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

การหาดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของผลคะแนนจากการทดสอบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ซึ่งแบบทดสอบมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน และแสดงความแตกต่างทางสถิติระหว่างคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t-test แบบ dependent sample ปรากฏผลดังตารางที่ 2-4

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ประชากร	N	μ	σ	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	36	17.97	1.75	-19.58	.00
หลังการทดลอง	36	25.39	1.73		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.97 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.39 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ประชากร	N	μ	σ	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	36	16.67	2.12	-17.36	.00
หลังการทดลอง	36	22.75	1.89		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการลงทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.67 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.75 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการลงทำนองเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ประชากร	N	μ	σ	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	36	34.64	2.00	-38.49	.00
หลังการทดลอง	36	48.14	2.14		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.64 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 48.14 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยขอสรุปและอภิปรายผล ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน ณัฐเวศม์ ก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียน ณัฐเวศม์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 36 คน ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 8 สัปดาห์ แบ่งเป็นการทดสอบก่อนดำเนินการทดลอง (Pretest) 1 สัปดาห์ ทำการทดลองสอน 6 สัปดาห์ และทดสอบหลังดำเนินการทดลอง (Post-test) 1 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ และแบบประเมินทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ โดยใช้แบบแผนการทดลอง one to one Pretest – Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าสถิติ t-test dependent

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.97 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.39 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการพัฒนาทักษะการลงทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.67 และหลังการทดลองมีคะแนน

เฉลี่ยเท่ากับ 22.75 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการลงทำนองเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.64 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 48.14 จากการทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากผลของการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประเด็นในการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

ผลการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

ด้านครู ครูผู้สอนได้จัดทำแผนการดำเนินการต่างๆ ในการทดลองทั้งสำหรับครูและผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นกรอบในการดำเนินกิจกรรม มีการชี้แจงหรืออธิบายให้เข้าใจขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การวัดและประเมินผลตามวิธีการสอนการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ให้ผู้เรียนได้เข้าใจก่อนเริ่มดำเนินการทดลอง จากงานวิจัยของสิริพร กุญกระโทก (2549) ที่กล่าวว่าปัญหาใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งของนักเรียนคือการออกเสียง จึงทำให้นักเรียนจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารด้วยการพูด ดังนั้นครูจึงต้องให้ความรู้และฝึกฝนให้นักเรียนออกเสียงให้ได้อย่างถูกต้องโดยบูรณาการไปกับการสอนทุกทักษะและเน้นทนาย รณเกียรติ (2548 : 1-3) ที่กล่าวว่า การแก้ปัญหาด้านการออกเสียงจะทำได้โดยเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าทำไมผู้เรียนจึงไม่สามารถออกเสียงนั้นได้ ครูสอนภาษาจึงจำเป็นต้องมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาสัทศาสตร์ เพราะจะต้องสามารถสังเกตและวินิจฉัยได้ว่านักเรียนออกเสียงอย่างไร ถ้าออกเสียงผิดก็ต้องรู้ว่าผิดอย่างไร และที่สำคัญคือต้องรู้ว่าเมื่อผิดแล้วต้องแก้ไขอย่างไร ดังนั้นในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องมีหน้าที่อธิบายให้ความกระจ่างแก่ผู้เรียนในการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการออกเสียงโดยเน้นการลงเสียงหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลัก

ภาษาศาสตร์อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ครูผู้สอนยังฝึกให้ผู้เรียนได้มีการสนทนาและแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ ตามเนื้อหาที่กำหนดเพื่อใช้ในการทดลองจากเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 เรื่อง คือ ครอบครัว ห้องเรียน สถานที่ อาหารและเครื่องดื่ม และการถามทางและการบอกทาง โดยครูผู้สอนจะคอยสังเกตการณ์ขณะที่ผู้เรียนฝึกทักษะการออกเสียงตามแบบฝึก และมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจในการออกเสียงให้มีแรงจูงใจในการออกเสียงมากขึ้นและเห็นความสำคัญของการออกเสียงที่ถูกต้องนั้นจะนำมาซึ่งความหมายที่ถูกต้องของคำซึ่งในทางตรงกันข้ามหากมีการลงเสียงพยางค์หนักเบาที่ผิดในคำและการลงทำนองเสียงที่ผิดในประโยคย่อมทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายได้ ด้วยปัจจัยด้านครูที่เป็นผู้คอยกระตุ้นสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยครูผู้สอนมีการชมเชยและให้รางวัลแก่ผู้เรียนที่มีความตั้งใจและมีการพัฒนาทักษะในการออกเสียงโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ที่สูงขึ้น

ด้านผู้เรียน ผู้เรียนส่วนมากมีทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ถูกต้องและดีขึ้น โดยสรุปผลจากการประเมินทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นรายบุคคล พบว่าผู้เรียนแต่ละคนมีคะแนนการทดสอบหลังการทดลองสูงขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนการทดลองอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ รวมถึงมีความตระหนักในความสำคัญของการลงเสียงหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตลอดจนมีความกระตือรือร้นในการฝึกทักษะตามแบบฝึกที่ใช้ในการทดลอง นอกจากนี้การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ของผู้เรียนทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมของชั้นเรียน ด้านความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ด้านความตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ และส่งผลงานตรงตามเวลา และด้านผลงานถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อย ของผู้เรียนทั้ง 36 คน ตลอดการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน มาหาค่าเฉลี่ยพบว่า ด้านระเบียบวินัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมของชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.69 ด้านความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.65 ด้านความตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ และส่งผลงานตรงตามเวลามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 และด้านผลงานถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 แสดงว่าผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 5 ด้าน ของนักเรียนทั้ง 36 คน ตลอดการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน อยู่ในเกณฑ์ดี

ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นเป็นเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนณัฐเวศม์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 เรื่อง คือ ครอบครวั ห้องเรียน สถานที่ อาหารและเครื่องดื่ม และการถามทางและการบอกทาง อีกทั้งเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ เพื่อใช้ในการสอนทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ส่วนกิจกรรมการเรียนการสอนของแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็ต้องออกแบบให้สอดคล้องกับเนื้อหา เช่น การสอนการลงหนักบนพยางค์หน้าหรือพยางค์หลัง การสอนลงทำนองเสียงในระดับเสียงสูงมาก ระดับเสียงสูง ระดับเสียงกลาง และระดับเสียงต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพงษ์ศรี เลขะวัฒน์ และคณะ (1969 : 9) ที่พบว่าเรื่องของเสียงหนักเบาและทำนองเสียงในระบบเสียงภาษาอังกฤษเป็นส่วนที่มีปัญหามากที่สุด ถ้าผู้เรียนได้ฝึกหัดมากพอก็จะสามารถผ่านพ้นปัญหานั้นไปได้ และ ทะณัน จันทพันธ์ (2549 : 212-213) กล่าวว่า ความแตกต่างหรือระดับเสียงที่ให้มีความหมายสำคัญทางภาษา คือ วรรณยุกต์และทำนองเสียง การเปลี่ยนรูปแบบของทำนองเสียงจะทำให้ความหมายทั้งประโยคเปลี่ยนไป ความหมายของประโยคที่กล่าวถึงนี้หมายถึงความหมายทางไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ชนิดของประโยค เช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง จะมีรูปแบบของระดับเสียงต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนการสอนทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ผู้เรียนมีการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงได้ถูกต้องและดีขึ้น อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักในความสำคัญของการลงเสียงหนักบนพยางค์บนพยางค์และทำนองเสียงที่ถูกต้อง นำมาซึ่งการสื่อสารที่ถูกต้องทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับเสียงของเจ้าของภาษาและยังทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นและสนใจในการพัฒนาทักษะการออกเสียงมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการลงเสียงหนักบนพยางค์และทำนองเสียงสูงกว่าก่อนเรียน ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรนำเอาแนวการสอนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการพัฒนาทักษะการลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ และทำนองเสียงในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ผู้สอนควรศึกษาหลักการลงเสียงหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ให้มีความรู้ความเข้าใจอย่างชัดเจนและถูกต้องเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเท่าที่ควร

1.3 ผู้สอนควรปฐมนิเทศผู้เรียนก่อนการเรียน แนะนำวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียง ทำความเข้าใจถึงบทบาทของนักเรียนและครู บรรยายภาคในการเรียน แล้วทำการสอนด้วยบทเรียนปฐมนิเทศ จำนวน 2 บทเรียน

1.4 เกณฑ์การให้คะแนนและการประเมินทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงควรชัดเจนและให้เข้าใจตรงกันก่อนการให้คะแนน

1.5 ผู้สอนควรจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและเนื้อหาไม่ควรมากเกินไป ในการสอนแต่ละครั้งควรสอนให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของเวลา และพยายามสอนตามเวลาที่กำหนดไว้

1.6 ผู้สอนควรมีแรงเสริมในการให้รางวัลทุกครั้งเมื่อนักเรียนแต่ละกลุ่มมีความตั้งใจในการฝึกทักษะการออกเสียงและสามารถทำได้อย่างดีเยี่ยม เพราะรางวัลเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่อยากจะเรียนขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน

1.7 ควรใช้เวลาแก่นักเรียนในการฝึกและการทดสอบที่มากพอสมควร ไม่ควรเร่งรัดนักเรียนเพราะการออกเสียงเป็นเรื่องของทักษะที่ต้องการการฝึกหากเร่งรัดนักเรียนจนเกินไปจะทำให้นักเรียนเครียดและรู้สึกต่อต้านกับการพัฒนาทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียง

1.8 ควรมีผู้ช่วยทำหน้าที่ในการฝึกการออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพราะในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ ครูผู้สอนเพียงคนเดียวไม่สามารถฝึกการออกเสียงของนักเรียนได้ทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป

2.1 ควรมีศึกษาการพัฒนาทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ เช่น การออกเสียง weak form และ strong form การเชื่อมเสียงระหว่างคำ (word linkers) การกลมกลืนเสียง

2.2 ควรเพิ่มระยะเวลาในการศึกษาให้มากขึ้น เพื่อให้ทราบถึงการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการขยายขอบเขตการวิจัยออกไป โดยยังคงสัมพันธ์อยู่กับหน่วยเสียงพิเศษ ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษควรมีการพัฒนาทักษะการออกเสียง

นอกเหนือจากการเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียง เช่น ความดัง (loudness) ความเร็ว (tempo หรือ speed) ความยาวของเสียง

2.4 งานวิจัยที่เสนอแนะให้ทำในครั้งต่อไปคือ เรื่องการประยุกต์ใช้สื่อและกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.
กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2546). การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
ตามหลักหลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
กองวิจัยทางการศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : กองวิจัยทางการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- ทะนัน จันทร์พันธ์. (2549). ภาษาอังกฤษสำหรับครู. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นันทนา รณเกียรติ. (2548). สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยา วยโรจนวงศ์. (2527). การศึกษาเปรียบเทียบของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษ
และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง กรรณสูตร. (2542). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ด้านสุธา
การพิมพ์
- ปรารมภ์รัตน์ ไชติกเสถียร. (2537). ระบบเสียงภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2540). รายงานการวิจัยเรื่องสัมฤทธิผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
ของเด็กไทยโดยใช้แนวคิดและวิธีการทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- (2544). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- (2547). ภาพรวมของการศึกษาศาสตร์และภาษาศาสตร์.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- (2549). รายงานการวิจัยเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูไทย. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรรณ โหยงโสภา (2549). รายงานการวิจัยเรื่อง : การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองเต่า. ค้นเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม
2553. จาก <http://www.niteslink.net/research/view.php?19>
- สิริพร กุ่ยกระโทก (2549). ผลการวิจัยด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
(EFL). ค้นเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2553. จาก <http://www.gotoknow.org/blog/posts/66153>
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุวิภา ชมภูบุตร. (2548). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียงเน้นหนักใน
คำและทำนองเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- เสวก วงษ์เจริญผล. (2551, กรกฎาคม). รายงานการวิจัยเรื่อง : ศึกษาปัญหาและความ
ต้องการในการพัฒนาการวิจัยสถาบัน ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาดัง เขต 1. ค้นเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2553. จาก
http://supervis-nited.blogspot.com/2008/07/blog-post_4466.html
- อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และคณะ. (2552). "กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษ", วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 5, 2 :180-181

- อัฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Abercrombie, D. (1967). *Elements of general phonetics*. Edinburgh : Edinburgh University Press.
- Anderson, S.R. (1974). *The Organization of Phonology*. New York : Academic Press.
- Anderson, S.R. (1985). *Phonology in the Twentieth Century: Theories of Jules and Theories of Representations*. Chicago : U. of Chicago Press.
- Bursky, Robert F. (1997). *Noam Chomsky: A Life of Dissent*. Cambridge : The MIT Press.
- Catford, J. (1977). *Fundamental Problem in Phonetics*. Edinburgh : Edinburgh University Press.
- Catford, J.C. (1988). *A practical introduction to phonetics*. Oxford : Clarendon Press.
- Chomsky, N. and Halle, M. (1968). *The Sound Pattern of English*. New York : Haper & Row.
- Clark, J. L. D. (1980). *Measuring Spoken Language Proficiency*. Washington, DC : Georgetown University Press.
- Clements, George N. and Samuel Jay Keyser. (1983). *CV phonology : A Generative Theory of the Syllable*. Cambridge, Mass. : The MIT Press.
- De Saussure. (1959). *Course in General Linguistics*. London : Mcgraw-Hill.
- Fromkin, V. and Rodman R. (1988). *An Introduction to Language*. Florida : Saunders College Publishing.
- Hyman, Larry M. (1975). *Phonology : Theory and Analysis*. *Journal of Linguistics* 13 : 111-117.
- Kenstowicz, Michael and Charles K. (1979). *Generative, Phonology: Description and Theory*. New York : Academic Press.
- Kruatrachue, F. (1960). *Thai and English: A Comparative Study of Phonology for Pedagogical Application*. The department of Linguistics. The University of Michigan.
- Lekawatana, P. and others. (1969). *A Contrastive Study of English and Thai*. Bangkok : English Language Center.
- Lyons, J. (1978). *Noam Chomsky*. New York : Penguin Books.

Richards, Jack C., John P. (1998). Longman Dictionary of Language. New York :
Wesley Publishing Company.

Tarone, Elain E. (1987). The phonology of Inter Language: In Inter Language Phonolygy.
Cambridge : Newbury House Publisher.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก -
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. นางฉวี รุ่งโรจน์ หัวหน้าโครงการ Mini English Program
โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่ใน
2. นายเกรียงศักดิ์ รุ่งโรจน์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่ใน
3. นางสาวสมร ใจยิ้ม ผู้อำนวยการโรงเรียนณัฐเวศม์

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศบ.0564.14/ พิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

9 สิงหาคม 2553

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายเกรียงศักดิ์ รุ่งโรจน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุพัต ดันมันทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.นิสัย แก้วแสนไชย	ประธานกรรมการ
2. ผศ.ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด	กรรมการ
3. ผศ.ดร.พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด บัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2473-7000 ต่อ 1810

ที่ ศธ.0564.14/ พิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงทิวศิรินทร์
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

9 สิงหาคม 2553

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์
เรียน นางฉวี รุ่งโรจน์
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสุพัต คันมันทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเน้นการลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงคำหลัก ภาษาศาสตร์” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.นิสัย แก้วแสนไชย	ประธานกรรมการ
2. ผศ.ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด	กรรมการ
3. ผศ.ดร.พนอนเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด บัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2473-7000 ต่อ 1810

ที่ ศธ.0564.14/ พิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

9 สิงหาคม 2553

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์
เรียน นางสาวสมร ใจยิ้ม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุพัต ดันมันทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเน้นการลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.นิสัย แก้วแสนไชย	ประธานกรรมการ
2. ผศ.ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด	กรรมการ
3. ผศ.ดร.พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด บัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2473-7000 ต่อ 1810

ที่ ศธ.0564.14 /พิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

9 กันยายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาวสมร ใจยิ้ม

ด้วย นางสาวสุพัต ดันมันทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
“การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการลงเสียงหนักเบาและทำนองเสียงตามหลัก
ภาษาศาสตร์” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.นิสัย แก้วแสนไชย	ประธานกรรมการ
2. ผศ.ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด	กรรมการ
3. ผศ.ดร.พนอเมือง สุทัศน์ ณ อยุธยา	กรรมการ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลและใช้เครื่องมือวิจัย ณ
หน่วยงานของท่าน มหาวิทยาลัยจึงขอความอนุเคราะห์มายังท่านเพื่อให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูลใน
การทำวิทยานิพนธ์เพื่อทำการวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2473-7000 ต่อ 1810

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

ตารางที่ 5 ผลการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความถูกต้องของแบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 5 (ต่อ) ผลการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความถูกต้องของ
แบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างเครื่องมือสำหรับการวิจัย

ตารางที่ 6 ผลคะแนนผลการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการเน้นหนัก
บนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ก่อนการทดลองและหลังการ
ทดลอง

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	คะแนนเต็ม	Pre-test	Post-test
1	อัศวพล หมั่นฤทธิ	30	16	26
2	สุรยฤทธิ เรืองฤทธิ	30	14	27
3	รัฐภัทร์ ภูดำรงค์	30	18	26
4	กมลวรรณ เคนคุณ	30	18	26
5	วีรวัดมน์ ผิวจันทร์	30	15	25
6	อัษฎา หลีกคำแพง	30	18	26
7	ธนาฤต การะเกตุ	30	17	25
8	อมรา โทณสูงเนิน	30	18	24
9	ณัฐพล สุภาธร	30	18	26
10	อััจฉรา ทางธรรม	30	19	26
11	ศุภโชค สุดสงวน	30	18	28
12	ชลิตา พรหมบุตร	30	17	25
13	คณากภรณ์ นิมขำ	30	18	24
14	วรกมล โมนะ	30	20	28
15	นิธิวัฒน์ รักถนอม	30	20	28
16	ธีรภัทร์ ชันโท	30	21	27
17	มาริสา มาวัง	30	21	24
18	ณัฐพร เจริญธง	30	17	26
19	กนกกร กมุตวนิช	30	20	27
20	สุทัตตา ครุฑดำคำ	30	18	25
21	ฐิติคนัย อยู่ถาวร	30	17	21
22	สหรัฐ จันทำ	30	20	27
23	ธัชกร บุญวรรณ	30	16	26
24	กีรณา ทศนา	30	18	27
25	วิภาวี ดาบเงิน	30	15	24

ตารางที่ 6 (ต่อ) ผลคะแนนผลการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเน้นการ
เน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ก่อนการทดลอง
และหลังการทดลอง

26	ชุธิดา	สี่เหลี่ยม	30	19	26
27	สุชาดา	ทังสุนันท์	30	19	23
28	พนิดา	จันทร์จิตกาล	30	18	24
29	ณัชฌา	ศรีสด	30	17	27
30	ธัญลักษณ์	เพื่อนพินิจ	30	20	22
31	นนธวัช	วิเศษการ	30	19	26
32	ฉัตรมาศ	ใจยิ้ม	30	21	26
33	ศราวุฒิ	ไสสีดา	30	18	22
34	ศิริ	อินทร์พงษ์	30	16	26
35	สุเมธา	สารนิต	30	17	25
36	เกียรติศักดิ์	ชินบุตร	30	16	23

**English Stress and Intonation Syllables of
Prathomsuksa 5 Students Natawade School Assessment Form**

Rater:

Students' name:

Vocabulary Mode: **family**

Instructions: Please put a ✓ in the correct stress and intonation box and then divide the points as following:

0 means the student puts a stress and an intonation on the wrong syllable.

1 means the student puts a stress and an intonation on the right syllable.

No.	Test items	Score level				Total Scores	Note
		stress		intonation			
		0	1	0	1		
1	Do you have any uncles?						
2	Is your nephew clever?						
3	Who is your mother?						
4	My sister is beautiful.						
5	Your brother is waiting.						
6	She is my cousin.						
Total scores							

Date...../...../.....

**English Stress and Intonation Syllables of
Prathomsuksa 5 Students Natawade School Assessment Form**

Rater:

Students' name:

Vocabulary Mode: **Classroom**

Instructions: Please put a ✓ in the correct stress and intonation box and then divide the points as following:

0 means the student puts a stress and an intonation on the wrong syllable.

1 means the student puts a stress and an intonation on the right syllable.

No.	Test items	Score level				Total Scores	Note
		stress		intonation			
		0	1	0	1		
7	Are you a student in this classroom?						
8	Is there a blackboard on the wall?						
9	Who is your teacher?						
10	Jim is at the table.						
11	A notebook is on the desk.						
12	This pencil belongs to her.						
Total scores							

Date...../...../.....

**English Stress and Intonation Syllables of
Prathomsuksa 5 Students Natawade School Assessment Form**

Rater:

Students' name:

Vocabulary Mode: **Foods and drinks**

Instructions: Please put a ✓ in the correct stress and intonation box and the divide the points as following:

0 means the student puts a stress and an intonation on the wrong syllable.

1 means the student puts a stress and an intonation on the right syllable.

No.	Test items	Score level				Total Scores	Note
		stress		intonation			
		0	1	0	1		
13	Do you like noodles?						
14	Who bough that pizza?						
15	What is cookie made of?						
16	Salad is healthy food.						
17	She likes drinking coffee.						
18	Water is good for your health.						
Total scores							

Date...../...../.....

**English Stress and Intonation Syllables of
Prathomsuksa 5 Students Natawade School Assessment Form**

Rater:

Students' name:

Vocabulary Mode: **Places**

Instructions: Please put a ✓ in the correct stress and intonation box and then divide the points as following:

0 means the student puts a stress and an intonation on the wrong syllable.

1 means the student puts a stress and an intonation on the right syllable.

No.	Test items	Score level				Total Scores	Note
		stress		intonation			
		0	1	0	1		
19	Which country would you like to go to?						
20	Do elephants live in the forest?						
21	Where is the Emerald Buddha temple?						
22	I love to see the mountains.						
23	She went to the Bangsaen seashore.						
24	You can see fish in the canal.						
Total scores							

Date...../...../.....

**English Stress and Intonation Syllables of
Prathomsuksa 5 Students Natawade School Assessment Form**

Rater:

Students' name:

Vocabulary Mode: **Directions**

Instructions: Please put a ✓ in the correct stress and intonation box and the divide the points as following:

- 0 means the student puts a stress and an intonation on the wrong syllable.
1 means the student puts a stress and an intonation on the right syllable.

No.	Test items	Score level				Total Scores	Note
		stress		intonation			
		0	1	0	1		
25	Is there a bank on the corner?						
26	Do I turn left at the next crossroad?						
27	Is the car park behind this building?						
28	Go straight ahead.						
29	Turn right at the next junction.						
30	Go across the bridge.						
Total scores							

Date...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง
ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ (แผนที่ 3)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

Unit 1: The family

Topic: Family members

รหัสวิชา อ15101

ชื่อรายวิชา ภาษาอังกฤษ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ 2 เวลา 1 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสาวสุพัต ตันมันทอง

1. เป้าหมายหลักของการเรียนรู้:

1.1 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ และบทพูดเข้าใจ จังหวะถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้: นักเรียนสามารถ

1. ลงเสียงหนักบนพยางค์คำศัพท์ และทำนองเสียงเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง

2. ออกเสียงกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง

3. สาระสำคัญ:

การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์คำศัพท์และทำนองเสียงในประโยคเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว

4. สาระการเรียนรู้

ความรู้

หน้าที่ทางภาษา (function): ask and answer the questions

คำศัพท์ (vocabulary): uncle, mother, nephew, sister, brother, cousin

โครงสร้างประโยค (structure): Who is?

Do you have.....?

Is your.....?

วัฒนธรรม (culture): ความแตกต่างของการออกเสียงในภาษาอังกฤษและ
ภาษาไทย

ทักษะกระบวนการ (Process)

ใช้ทักษะกระบวนการพูด อ่าน และการจำ

ลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

ข้อที่	รายการประเมิน	3	2	1	รวม
1	มีระเบียบวินัย				
2	ปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมของชั้นเรียน				
3	รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่				
4	ตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ และส่งผลงานตรงตามเวลา				
5	ผลงานถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อย				
	รวม				

5. หลักฐานการเรียนรู้

5.1 ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. Worksheet
2. แบบทดสอบรายบุคคล

5.2 การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทดสอบการออกเสียงรายบุคคล
2. ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านระเบียบวินัยในการทำงาน

6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ในห้องเรียนที่นักเรียนคุ้นเคย เช่น
Stand up, Sit down, look at..... ร้องเพลง.....
2. ทบทวนความรู้จากบทเรียนก่อน

2. ขั้นสอน

1. ขั้นแนะนำ (Presentation)

- ครูอ่านคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวจากแบบฝึกในใบงานที่ 1 โดยเน้นหนักบนพยางค์อย่างถูกต้องซ้ำๆ ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ
- ครูอ่านประโยคเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวจากแบบฝึกในใบงานที่ 1 โดยเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงอย่างถูกต้องซ้ำๆ ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ

2. ขั้นฝึก (Practice)

- นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ซ้ำๆ และชัดเจนพร้อมกันทั้งห้อง
- นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ทีละคนอย่างชัดเจน
- นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคพร้อมกันทั้งห้องอย่างซ้ำๆ และชัดเจน
- นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคทีละคนอย่างซ้ำๆ และชัดเจน

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

- นักเรียนออกเสียงประโยคที่ครูกำหนดให้แล้วใส่เครื่องหมายเน้นหนักและเส้นทำนองเสียง

3. สรุป

นักเรียนตอบคำถามครูเพื่อสรุปความเข้าใจ

7. สื่อการเรียนรู้

1. Worksheets
2. Vocabulary Flashcards

8. แหล่งการเรียนรู้

1. ห้องเรียน
2. ห้องสมุด และห้องคอมพิวเตอร์

9. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

10. ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสายสมร ใจยิ้ม)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนนรฺุเวศม์

...../...../.....

11. บันทึกหลังการสอน

11.1

11.2

11.3

ลงชื่อ.....

(นางสุพัต ตันมันทอง)

ตำแหน่ง ครูผู้ช่วยโรงเรียนนรฺุเวศม์

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3
ใบงานที่ 1

A. Listen to the teacher carefully.

móther bróther s'ister néphew cóusin u'nclé

B. Repeat after the teacher carefully.

móther bróther s'ister néphew cóusin u'nclé

C. Listen to the teacher carefully.

Do you have any u'nclés?

Is your néphew clever?

Who is your móther?

My si'ster is beautiful.

Your bróther is waiting.

She is my cóusin.

D. Repeat after the teacher carefully.

Do you have any u'nclés?

Is your néphew clever?

Who is your móther?

My si'ster is beautiful.

Your bróther is waiting.

She is my cóusin.

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3
ใบงานที่ 2

A. *Say the words and put a stress mark.*

mother brother sister nephew cousin uncle

C. *Read the sentences and put the stress marks and draw the intonation lines.*

Do you have any uncles?

Is your nephew clever?

What is your mother?

My sister is beautiful.

Your brother is waiting.

She is my cousin.

D. *Pair work; switch with your friend ask and answer the questions.*

1. A: Who is your mother?

B: My mother is Mrs. Robin.

2. A: Do you have any uncles?

B: Yes, I have. (No, I haven't)

3. A: Do you have any brothers?

B: Yes, I have. (No, I haven't)

4. A: Do you have any sisters?

B: Yes, I have. (No, I haven't)

Name.....Class.....No.....Teacher Signature.....Date.....

แผนการจัดการเรียนรู้การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง

ในภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ (แผนที่ 4)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

Unit 1: My family

Topic: My family tree

รหัสวิชา อ15101

ชื่อรายวิชา ภาษาอังกฤษ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ 2 เวลา 1 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสุพัต ตันมันทอง

1. เป้าหมายหลักของการเรียนรู้:

1.1 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจงหวะถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้: นักเรียนสามารถ

1. ลงเสียงหนักเบาบนพยางค์คำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวที่มีสองพยางค์ได้อย่างถูกต้อง
2. บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง
3. อ่านออกเสียงกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง

3. สาระสำคัญ:

การออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวโดยเน้นเสียงหนักเบาบนพยางค์และทำนองเสียง

4. สาระการเรียนรู้

ความรู้

หน้าที่ทางภาษา (function): ask and answer the questions

คำศัพท์ (vocabulary): father, mother, brother, sister, daughter, cousin

โครงสร้างประโยค (structure): How many people are there in your family?
Who is.....?

วัฒนธรรม (culture): ความแตกต่างของการลงเสียงหนักเบาเสียงบนพยางค์ใน
ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

ทักษะกระบวนการ (Process)

ใช้ทักษะกระบวนการพูด อ่าน เขียน การจำ

ลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

ข้อที่	รายการประเมิน	3	2	1	รวม
1	มีระเบียบวินัย (A)				
2	ปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมของชั้นเรียน				
3	รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่				
4	ตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ และส่งผลงานตรงตามเวลา				
5	ผลงานถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อย				
	รวม				

5. หลักฐานการเรียนรู้

5.1 ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. Worksheet
2. แบบทดสอบรายบุคคล

5.2 การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทดสอบการออกเสียงรายบุคคล
2. ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านระเบียบวินัยในการทำงาน

6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ในห้องเรียนที่นักเรียนคุ้นเคย เช่น
Stand up, Sit down, look at..... ร้องเพลง.....
2. ทบทวนความรู้จากบทเรียนก่อน

2. ชั้นสอน

1. ชั้นแนะนำ (Presentation)

- ครูอ่านเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวจากในใบงานที่ 1 โดยเน้นหนักบนพยางค์อย่างถูกต้องซ้ำๆ ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ
- ครูอ่านโครงสร้างของครอบครัว (family tree) โดยเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงอย่างถูกต้องซ้ำๆ ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ

2. ชั้นฝึก (Practice)

- นักเรียนอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวซ้ำๆ และชัดเจนพร้อมกันทั้งห้อง
- นักเรียนอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวซ้ำๆ และชัดเจนทีละคนอย่างชัดเจน
- นักเรียนอ่านออกเสียงโครงสร้างของครอบครัว (family tree) โดยเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงพร้อมกัน อย่างถูกต้องซ้ำๆ
- นักเรียนอ่านออกเสียงโครงสร้างของครอบครัว (family tree) โดยเน้นหนักบนพยางค์และทำนองเสียงทีละคน อย่างถูกต้องซ้ำๆ

3. ชั้นนำไปใช้ (Production)

- นักเรียนเขียนและอ่านเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว และ family tree ของตนเอง

2. สรุป

ครูสุ่มนักเรียนให้ออกเสียงหนักเบาและทำนองเสียงในประโยคที่กำหนดให้

7. สื่อการเรียนรู้

1. Worksheets
2. Vocabulary Flashcards

8. แหล่งการเรียนรู้

1. ห้องเรียน
2. ห้องสมุด และห้องคอมพิวเตอร์

9. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

10. ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสายสมร ใจยิ้ม)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนนัฐเวศม์

...../...../.....

11. บันทึกหลังการสอน

11.1

11.2

11.3

ลงชื่อ.....

(นางสุพัต ตันมันทอง)

ตำแหน่ง ครูผู้ช่วยโรงเรียนนัฐเวศม์

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4
ใบงานที่ 1

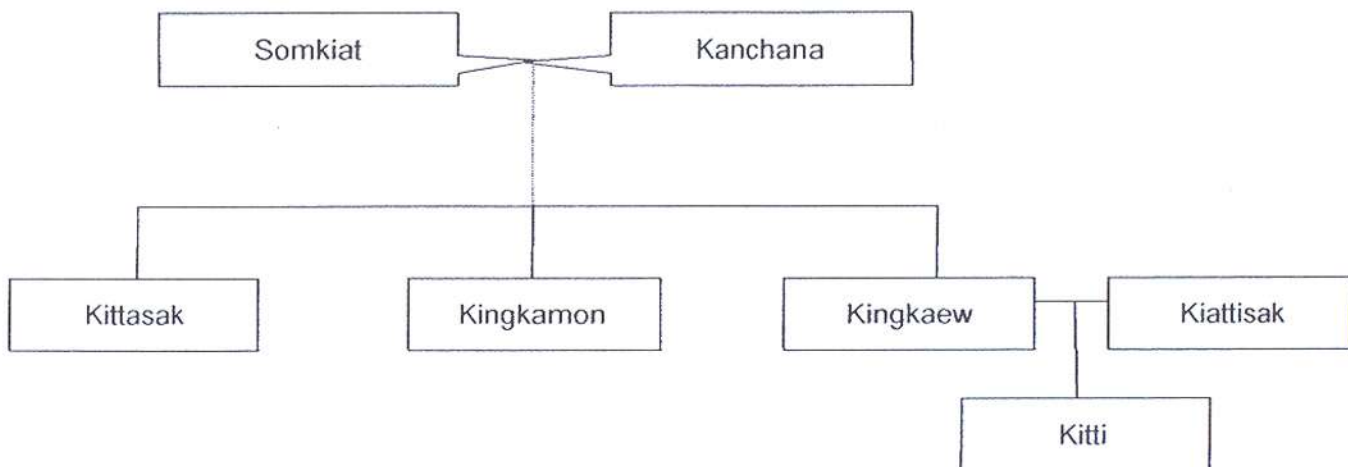
King's family

1. Read about King's family.

Hello. My name is Kingkamon Kaewket, my nick name is King. I'm 11 years old. I'm a student at Nattawade School in grade 5. My family is big. We have six people in our family; my father, my mother, my older sister, my younger brother, my nephew and me. We live in Phrapradaeng, Samutprakarn.

My father's name is Somkiat and my mother's name is Kanchana. My older sister is a nurse her name is Kingkaew. She is married and she has one son. His name is Kitti . My younger brother, Kittisak, is in grade 3.

2. My family tree

Name.....Class.....No.....Teacher Signature.....Date.....

ภาคผนวก จ
สำเนาประกาศนียบัตร

DIPLOMA

LANGUAGE COURSE

We hereby certify, that

Suppat Tanmanthong

has successfully taken part in an: **English Language Course**
for: **Upper-Intermediate Learners**
in: **Brighton**
from: **16/03/09** to: **20/03/09**
covering: **6** lessons per day

Lessons attended:

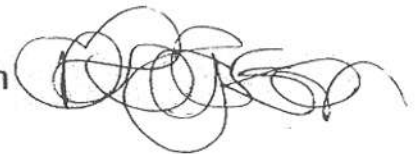
We hereby certify that **Suppat Tanmanthong**
has successfully taken part in a **Upper-Intermediate**
English Language Course. (1 lesson = 45 minutes)

The language courses of **SPRACHCAFFE / Languages PLUS** may offer: General conversation, language teaching, vocabulary comprehension, grammar, written and oral communication, literature, culture, business language programmes dealing with specialised areas of work, preparation for examinations and certificates.

Date / Director of Studies:

20/03/09

Deborah Rogerson

Organization:

Sprachcaffe Languages Plus Brighton

MALTA · BRIGHTON · DEVON · LONDON · SAN DIEGO · NEW YORK CITY · SYDNEY · TORONTO
MÁLAGA · MADRID · MALLORCA · BARCELONA · HAVANA · PLAYA DEL CARMEN · FLORES · SALVADOR DA BAHIA
NICE · PARIS · ROMA · FIRENZE · CALABRIA · FRANKFURT · DÜSSELDORF · UTRECHT · BEIJING · RABAT
SPRACHCAFFE.COM

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสุพัต ตันมันทอง
ที่อยู่	37/3 หมู่ 15 ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ตำบลบางหัวเสือ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 10130
สถานที่ทำงาน	ห้างหุ้นส่วนสามัญ Jas Pleam English 37/3 หมู่ 15 ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ตำบลบางหัวเสือ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 10130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2543	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกศึกษาศาสตร์ สาขาบริหารการศึกษา จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2549	สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพครู จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2551	กำลังศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2539-2541	ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการขาย/การตลาด โรงเรียนเทคโนโลยีบริหารธุรกิจกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2542-2547	ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการขาย/การตลาด โรงเรียนดรุณากาญจนบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2550-2552	ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ/งานพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ โรงเรียนนวมงคล จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2550-ปัจจุบัน	ผู้บริหารจัดการห้างหุ้นส่วนสามัญ Jas Pleam English อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ